

นิทรรศการศิลปะร่วมสมัย

จงสงสัย Be Skeptical

A Thai Contemporary Art Exhibition

ศิลปิน:

นภดล วีรุษชาตะพันธ์

ปิติวรรณ สมไทย

พศุตม์ กรรณรัตน์สูตร

ศุภฤกษ์ คณิตวานันท์

Artists:

Noppadon Viroonchatapun

Pitiwat Somthai

Pasut Kranrattasuit

Suparirk Kanitwaranun

จงน สงสัย

นิทรรศการศิลปะครบรอบสมัย

นิทรรศการเปิดแสดง:

29 เมษายน — 13 มิถุนายน 2553

ชั้น 7 หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

จัดโดย:

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

ภัณฑารักษ์:

พิชญ่า สุภวานิช

ศิลปิน

นพดล วีรพงศ์ชาตะพันธ์

ปิติวรรณ สมไทย

พศุภณ์ กรรณรัตนสูตร

สุภฤกษ์ คณิตวานันท์

Be Skeptical

A Thai Contemporary Art Exhibition

Date:

29 April — 13 June 2010

Gallery 7 Bangkok Art and Culture Centre

Organized by:

Bangkok Art and Culture Centre

Curator:

Pichaya Suphavanij

Artists:

Noppadon Viroonchatapan

Pitiwat Somthai

Pasut Kranrattanasuit

Suparirk Kanitwaranun

สาส์นจากหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร มีความยินดีขอนำเสนอ นิทรรศการแสดงผลงานศิลปกรรมของ 4 ศิลปินร่วมสมัย **ฉงน สงสัย** ซึ่งเป็นนิทรรศการที่หอศิลป์จัดขึ้นเพื่อเป็นการเปิดพื้นที่และสนับสนุนให้ศิลปินได้มีโอกาสแสดงผลงานที่มีคุณภาพ และนำเสนอประเด็นใหม่ๆ ที่กระตุ้นความคิดและการรับรู้ทางศิลปะของผู้ชม

ปิศวีรรณ์ สมไทย, พศุทธิ์ วรรณรัตนสูตร, ศุภฤกษ์ คณีควรานันท์ และ นกกล วิรุฬห์ชาคะพันธ์ เป็นศิลปินที่มีประวัติการทำงานทั้งในและนอกประเทศกว่า 10 ปี ถือเป็นศิลปินรุ่นกลางที่มีจุดเชื่อมโยงในบริบททั้งเก่าและใหม่ ผลงานที่นำมาจัดแสดง แสดงให้เห็นถึงคุณภาพของศิลปินทั้งในเชิงทักษะและแบบแผนทางความคิดที่มีการพัฒนาจากการศึกษาและประสบการณ์ที่ได้สั่งสมจากทั้งในและนอกประเทศ ในนิทรรศการนี้ศิลปินได้หยิบยกประเด็นของความฉงน สงสัย การตั้งคำถามและสมมติฐานทั้งต่อสิ่งที่อยู่ภายในตนเองและสิ่งแวดล้อมรอบตัว ผ่านผลงานประติมากรรม ศิลปะการจั่ววาง ภาพยนตร์สั้น และวิดีโออาร์ต

นับว่าเป็นโอกาสอันดีสำหรับสาธารณชนที่จะได้มีประสบการณ์ทางศิลปะ เพื่อเป็นต้นเหตุของการนำไปสู่ความคิดที่รอบคอบ การสร้างสรรค์ และทัศนคติใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจที่อาจส่งผลที่เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต

ทางหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้จัดนิทรรศการในครั้งนี้ และขอขอบคุณศิลปินทั้ง 4 ที่เข้าร่วมแสดงผลงาน และขอขอบคุณผู้สนับสนุนและผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายที่ได้ให้ความช่วยเหลือจนนิทรรศการนี้จนสำเร็จไปได้ด้วยดี

Message from Bangkok Art and Culture Centre

Bangkok Art and Culture Centre proudly presents *Be Skeptical*, an art exhibition of 4 Thai contemporary artists. **Be Skeptical** exhibition is organized with the aim of providing the artists with a platform to present their works. We hope that these works will communicate issues that will stimulate through art, thoughts and perceptions for the public.

Pitiwat Somthai, Pasut Kranrattanasuit, Suparirk Kanitwaranun, and Noppadol Viroonchatapun are artists who have accumulated working experience for over 10 years. All are in their mid-career and have arrived at a point at which they could confront and deal with both old and new social contexts. The works in the exhibition display qualities in technical as well as in the thinking processes gained as a result of their own cultural upbringings and from their times spent abroad. In this exhibition, they together explore the issue of doubts, raising questions, setting hypotheses both of inner self and outer world through media of sculptures, installations, short films, and video arts.

This is an opportunity for the public to experience art that helps to bring about awareness, open-mindedness and creative possibilities, giving rise to new attitudes and appreciation.

Bangkok Art and Culture Centre wishes to thank all four artists of the *Be Skeptical* exhibition. We wish to thank also all those who have lent support and who have contributed to the realization of this exhibition.

ถามต่อ และ พยายามหาคำตอบ

กฤติยา กาวิวงศ์

ประเด็นที่ศิลปิน ปิสิวรณ์ สมไทย, พศุทธิ์ วรรณรัตนสูตร, ศุภฤกษ์ คณิตวานันท์ และ นกมล วิรุฬห์ชาติพันธ์ ได้ตั้งหัวข้อในนิทรรศการศิลปะ "ฉงน สงสัย" เพื่อพยายามแสดงสิ่งที่ดีที่สุดของศิลปะที่ไม่ใช่เพียงแค่ความงาม แต่ได้นำบททดสอบ มาให้กับผู้ชมได้ตรวจสอบความเป็นไป ทั้งในความคิดและการดำเนินชีวิตของตนเอง คิดว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจ น่าไปคิดต่อ จึงอยากตั้งข้อสังเกตและคำถามเพิ่มเติมต่อศิลปินและคนดูให้คิดต่อ

ฉงน ว่า ทำไมถึงฟังมาฉงน สงสัยตอนนี้ มันสายเกินไปหรือเปล่าสำหรับศิลปิน(รุ่นนี้) ที่ฟังตั้งคำถามกับตัวเองและสังคม

ฉงน ว่า ทำไมการศึกษาศิลปะของไทย ไม่สอนให้เด็กตั้งคำถาม ทดลอง ตั้งข้อสังเกต และได้พัฒนาศักยภาพของตัวเองให้ได้จุดที่ดีที่สุดในระหว่างเรียนในมหาวิทยาลัย การปิดกั้นทางความคิด และการตีกรอบแบบนี้ ทำให้การทำงานของศิลปินไทย และนักศึกษาศิลปะในเมืองไทย ไปไม่ได้ไม่ถึงไหน ไม่พัฒนา เพราะการศึกษาศิลปะในเมืองไทยยังมุ่งเน้นสร้าง "ช่าง" มากกว่า "ศิลปิน" อย่างนั้นหรือเปล่า

ฉงน ว่า คุณเป็นศิลปินรุ่นกลางเก่ากลางใหม่ ที่เป็นผลผลิตของเวทีประกวดงานศิลปกรรมหลากหลายเวที และติดกับกรอบทางสุนทรียศาสตร์ ที่ถูกกำหนดขึ้นด้วยความงามแบบประเพณีนิยม เป็นคนรุ่นที่เติบโตขึ้นมาในสังคมและบรรยากาศทางศิลปะที่กำลังอยู่ระหว่างการสร้างโครงสร้างพื้นฐาน ไม่มีหอศิลป์ และพิพิธภัณฑ์ศิลปะ เป็นคนที่เห็นจุดเปลี่ยนของวงการศิลปะไทย และสังคมไทยที่มีการพลิกผันอยู่ตลอดเวลา ต้องไปหาประสบการณ์นอกประเทศจากการเป็นศิลปินในที่พำนักไม่น้อยกว่า 5 – 10 ประเทศ และมีผลงานแสดงศิลปะตามต่างประเทศในรอบสิบปีที่ผ่านมา แต่ทำไมถึงไม่มีการแสดงผลงานในประเทศไทย เพราะอะไร

ฉงน ว่า ภาษาทางทัศนศิลป์ของศิลปินรุ่นนี้ เป็นภาษาแบบไหน มันเพียงพอสำหรับการที่จะให้คนทุกประเภท และผู้ชมทุกแบบไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในโลกเข้าใจ และ รับรู้ได้หรือเปล่า ในทันโลกทันเหตุการณ์ และ พูดยถึงความ เป็น "ร่วมสมัย" หรือเปล่า บางครั้งที่ฉงนงานพวกคุณ(บางคน/ส่วนใหญ่) มันคล้ายกับการดูหนังเรื่อง "Back to the Future" มันเป็นการย้อนกลับเวลาไปในอดีตอันไกลโพ้น หรือเวลา มันถูกแช่แข็งด้วยขนบอะไรบางอย่าง ที่ไม่สามารถละลายไปพร้อมกับบรรยากาศและภูมิอากาศอันร้อนระอุของสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองของประเทศในเขตร้อนชื้นแบบนี้ จนบัดนี้ เรายังหาคำอธิบายไม่ได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับเวลาที่มันทับซ้อนกันแบบนี้ ในงานศิลปะ ภาษาทางทัศนศิลป์ของคุณ ประเด็นในการทำงาน กับความเป็นปัจจุบัน ความเป็น "ร่วมสมัย" มันอยู่ตรงไหน คุณอยู่ที่นี้ แต่เหมือนคุณไม่ได้อยู่ที่นี้ งานของคุณมีความเป็น "ที่นี่ และ ตรงนี้" ในประเด็นการทำงาน และ ภาษาที่คุณใช้หรือเปล่า

ฉงน ว่า วาทกรรมแบบไหน ที่คุณใช้ในการทำงาน ศิลปินไทยร่วมสมัย ไม่มีส่วนร่วมในวาทกรรมของศิลปะสมัยใหม่ หลังสมัยใหม่ หรือ หลังยุคอาณานิคม เนื่องจากประเทศไทยไม่เคยผ่านจุดเปลี่ยนตรงนั้นในเวลาจริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ หากแต่เวลาเรานั้น มันได้เกิดขึ้นไปพร้อมๆ กัน

ในสังคมเราและสะท้อนออกมาในงานศิลปะด้วยศิลปินหลงยุค แต่เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่า เราไม่ได้อยู่ร่วมกับชาวโลกเมื่อมีการเปลี่ยนชี้ทางความคิด และเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ของโลกาภิวัตน์ในยุคปีทศวรรษที่ 1990 คุณเข้าร่วมวาทกรรมนี้หรือไม่ และเมื่อเวลาเปลี่ยนไปในศตวรรษที่ 21 ณ บรรยากาศทางการเมืองและสังคมแบบนี้ งานศิลปะของพวกเขาคุณมันอยู่ในส่วนไหนของสังคมปัจจุบัน มันมีที่ทางของมันหรือไม่ คุณได้ทำหน้าที่ของคุณดีพอหรือยัง

ขอตั้งข้อสังเกตว่า การทำงานศิลปะในยุคนี้ ไม่ใช่เป็นเพียงการนำเสนอมิติของสุนทรียศาสตร์เท่านั้น แต่มันคงไม่ไหวถ้าศิลปินทำงานศิลปะ โดยทำให้การเมืองกลายเป็นสุนทรียศาสตร์ หรือ นำสุนทรียศาสตร์ให้กลายเป็นเครื่องมือของการเมือง สิ่งที่ยากยิ่งคือ ศิลปินจะทำงานศิลปะอย่างไร ให้มันสัมผัสเตือนการรับรู้ของคนดู ให้พวกเขาได้ปรับเปลี่ยนมุมมอง และนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ คุณจะทำงานศิลปะให้เป็น “เรื่องสำคัญ” ในสังคม บางครั้งในสถานการณ์ที่เป็นอยู่แบบนี้ ศิลปินควรจะรู้ที่ทางของตัวเอง การทำงานศิลปะที่ใกล้ชิดและรับใช้การเมือง มันก็เป็นการสะท้อน และเป็นเพียงภาพประกอบ หรือเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อให้กับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเท่านั้น ซึ่งมันอาจน่าสนใจและสำคัญในประวัติศาสตร์การเมืองในช่วงหนึ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นงานศิลปะที่ดี และกลายเป็นส่วนหนึ่งในประวัติศาสตร์ศิลปะได้ อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้ขอให้คุณไปอยู่ตรงนั้น แต่หากคุณสามารถทำงานศิลปะไม่เพียงสะท้อนสภาวะต่างๆ ในชีวิตประจำวันออกมาได้ ไม่ว่าจะอยู่ในบรรยากาศทางสังคมแบบไหนก็ตาม และสามารถหาทางออกให้กับปัญหาของสังคมได้ มันกลายเป็นโบนัสให้คนดู และให้กับสังคม ซึ่งเรากำลังคาดหวัง และรอคุณงานแบบนั้นอยู่จากพวกคุณ

จากประวัติส่วนตัวของศิลปินที่ร่วมแสดง ส่วนใหญ่ถือว่าเป็นกลุ่มศิลปินรุ่นกลางเก่ากลางใหม่ (mid career artists) เป็นกลุ่มที่เชื่อมต่อระหว่างศิลปินที่ทำงานศิลปะร่วมสมัยรุ่นแรก ที่เกิดขึ้นช่วงปีทศวรรษ 1940 และ 1950 เช่น อ. มณฑิร บุญมา, อ. กมล เผ่าสวัสดิ์, อ. อารยา ราษฎร์จำเริญสุข ซึ่งเป็นกลุ่มศิลปินที่ถือเป็นรุ่นบุกเบิกงานศิลปะร่วมสมัยของไทยในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 ศิลปินรุ่นที่แสดงในนิทรรศการนี้ส่วนใหญ่เกิดปลายปีทศวรรษที่ 1960 และ ต้นทศวรรษที่ 1970 และเริ่มทำงานศิลปะในช่วงทศวรรษที่ 1990 ถือว่าเป็นช่วงเปลี่ยนผ่านของสังคม การเมือง และเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วมากในเมืองไทย และทั่วโลก กระบวนการเปลี่ยนผ่านจากสังคมเกษตรกรรมมาเป็นสังคมแบบอุตสาหกรรม และการเริ่มใช้อินเตอร์เน็ตอย่างแพร่หลาย มันได้เพิ่มศักยภาพในการรับรู้ข่าวสาร และการทำงานให้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น แต่กระนั้นการเติบโตของเศรษฐกิจและการเมือง หรือสังคมของไทย ไม่ได้เอื้อให้โครงสร้างทางสาธารณูปโภคทางศิลปะร่วมสมัยให้เติบโตเท่ากับสาขาอื่น มันเข้าไปกว่าโครงสร้างด้านอื่นๆ เป็นทศวรรษกว่าที่ประเทศไทยจะตั้งกระทรวงวัฒนธรรม และสำนักงานศิลปร่วมสมัย และการกำเนิดของหอศิลป์กทมฯ นั้น ช่วงเวลานั้นมันกลายเป็นช่วงสูญญากาศที่ทำให้ศิลปินไทย และวงการศิลปะไทย ต้องทำงานแบบพึ่งพาตนเอง หรือ (Do It Yourself – DIY) ประเด็นนี้น่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ศิลปินรุ่นนี้หาเวทีแสดงไม่ได้ และไม่ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันเท่าที่ควร ทำให้พวกเขาต้องพึ่งพา “ทุน” จากต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นโดยผ่านรางวัล หรือทุนสำหรับศิลปินในที่พำนักก็ตาม ซึ่งก็แทบไม่ต่างจากศิลปินรุ่นแรกๆ ที่แม้ว่าไม่มีรัฐสนับสนุน และไม่มีเวทีในประเทศเพียงพอที่จะรองรับผลงานของพวกเขา แต่เขาก็สามารถเติบโตและสร้างชื่อเสียงในเวทีระดับนานาชาติได้ อย่างไรก็ตาม การก่อตั้งองค์กรของรัฐที่กล่าวมาด้านบน ก็ไม่ได้หมายความว่า การสนับสนุนศิลปินรุ่นกลางเก่ากลางใหม่ หรือ ศิลปินรุ่นเยาว์จะดีขึ้นกว่าเดิม จนถึงเวลานี้ องค์กรเหล่านี้ก็ยังเป็นเพียงสัญลักษณ์เท่านั้น

ในส่วนของผลงานศิลปะและสิ่งที่อยู่ในใจของพวกคุณ ล้วนพูดถึงเรื่องชีวิตประจำวัน เกี่ยวข้องกับสภาพการเมืองและสังคมที่ซับซ้อนทั้งทางตรงและทางอ้อม และพาเราไปตั้งแต่ชนบทของไทย จนถึงพื้นที่ในกรุงเทพฯ และลอนดอน เริ่มจากการทำงานเกี่ยวกับ "สี" ของ **ปิติวรรณ สมไทย** เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่า ทุกวันนี้ เราไม่ได้อยู่ท่ามกลางความแตกต่างทางความคิดในเรื่อง "สี" ที่กลายเป็นสัญลักษณ์แทนความคิดทางการเมืองหลายฝ่าย ซึ่งกลายมาเป็นประเด็นเผ็ดร้อนในชีวิตประจำวันของเรา ส่วนงานวิดีโอเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของ **พศุภ วรรณรัตนสูตร** ที่เขานำเสนอวิดีโอและประติมากรรม โดยได้แรงบันดาลใจจากสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน (ส่วนหนึ่งจากลอนดอน) โดยเปลี่ยนมุมมอง จากสิ่ง "ปกติธรรมดา" ให้กลายเป็น "ไม่ปกติธรรมดา" มันคงนำมาเปรียบเทียบกับวิถีชีวิตของเราชาว กทม. ที่ทุกวันนี้ พื้นที่ และการดำรงชีวิตแบบธรรมดา มันกลายเป็นเรื่องไม่ปกติธรรมดาตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ผลงานหนังสือ **ศุภฤกษ์ คณิตวานันท์** ที่เจาะประเด็นเรื่องความขัดแย้งของผลประโยชน์ ความรุนแรงในสังคมการเมืองไทย ที่เต็มไปด้วยสัญลักษณ์ที่ท้าทายให้เราตีความ และงานประติมากรรมของ **นภศร วิรุฬห์ชาคะพันธ์** ที่พูดถึงความซ้ำซากจำเจของคนทำงาน ใช้ชีวิตในเมืองหลวง มองภาพรวมของงานและภาษาทางทัศนศิลป์และสื่อที่พวกเขาใช้นั้นหลากหลายมากขึ้น มันเริ่มแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง สิ่งที่เราเคยเห็นว่ามันถูกแช่แข็งทางกาลเวลา นั้นเริ่มละลายทีละน้อย แต่ถึงตอนนี้เรายังไม่หายฉงน เนื่องจากยังไม่ได้ดูงานจริงของหลายคน และนิทรรศการได้เลื่อนไปเพราะมีการชุมนุมทางการเมืองที่ยึดยึดตรงบริเวณหอศิลป์ ดังนั้นก็ต้องรอดูตอนเปิดงานว่าผลงานมันแสดงออกมาได้ตรงกับที่เขียนไว้หรือเปล่า ทั้งนี้เรายังหวังว่าจะได้เห็นผลงานของพวกคุณต่อไปอีกในอนาคต อย่าหาหน้าไปไหนอีก เพราะคนทำงานศิลปะที่นี่มีน้อย แม้พื้นที่สำหรับแสดงงานเราน้อยเกินกว่าจะรองรับศิลปินที่ยังอยู่และจบใหม่กันทุกปี เราคิดว่าศิลปินคงยังต้องสู้และตั้งคำถามกันต่อไปอีก

ณ บรรยายากแบบนี้ และพื้นที่ในการแสดงออกทางความคิด(ไม่ว่าจะโดยปัญญาชนและชาวบ้าน) การรับรู้ข่าวสารและการแสดงออกทางศิลปะเริ่มถูกจำกัดและรุกราน ดังนั้น การใช้จินตนาการ และการทำงานศิลปะ มันอาจกลายเป็นพื้นที่สุดท้ายที่ให้เราเราได้หายใจ ได้เรียนรู้จากความคิดของศิลปินและได้รับหารสติปัญญาเพื่อที่พวกเราจะได้เพิ่มความสงสัย และหาคำตอบและต่อยอดให้กับความรู้และสติปัญญาของเราต่อไป ปัญหาที่เราจะมีเสรีภาพกันอีกนานเท่าไร

กรุงเทพฯ 20 เมษายน 2553

Questioning and attempting to find answers

By Gridthiya Gaweewong

The issue that Pitiwat Somthai, Pasut Kranrattanasuit, Suparirk Kanitwaranun and Noppadon Viroonchatapun have raised in the **Be Skeptical** exhibition is interesting. They attempt to explore a potential of art that does not hold only an aesthetic value, but also a quest for viewers self-examination. This quest should be advanced. I am proposing more questions to artists and viewers to even further their thinking process.

Being skeptical, why would we be skeptical now? Is it too late for artists at this age to ask questions to themselves and society?

Being skeptical, why is it that Thai educational system never teaches children to ask questions, to be observant, to bring their thinking up to its full capacity? This restriction of thoughts and narrow frames of mind puts a damper on development of Thai art students and artists. Maybe in Thailand, we aim to create rather artisan than artist?

From one sceptical point of view, you, the artist in the mid of your career, are a byproduct of art competitions, stuck within the aesthetic framework that was constructed from traditional footing, part of a generation who were brought up in the midst of social change and state of art when its infrastructure was in progress, thus being left unsupported by museum or art museum, a witness to a transition of Thai art scene and tumultuous society. You felt the need to go abroad for residencies in at least 5 to 10 countries to hold numbers of exhibitions, but rarely have one in Thailand. Why?

Being skeptical of the creative language used by artists in this generation, leading to a question of what quality it justifies. Is it enough to communicate with all types of audiences regardless of their geographical situation, for them to appreciate and understand? Is your language up-to-date and "contemporary"? At times, when I view your works, (for some of you, the majority) it is similar to watching the movie "Back to the Future" that simulates the scene of going back in the distant past when time was frozen and it could not be melt in this atmosphere, a piping hot climate due to social, economic, and political chaos in our tropical country. Even now, we still can't explain a reason of this time phenomenon. In artwork, your artistic language, your methodology, according to the present time, how is it justified as contemporary? You are here, but it seems as though you aren't. Do you speak of "here and now" in your work, in your creative language?

Being skeptical of what frame of reference you use for working, Thai contemporary artists have no anticipations in frame of reference

of modern - postmodern- or post colonial art. It is because Thailand has never passed the turning points of its actual history. In fact, all time periods have been happening simultaneously in our society and it is apparent in the work of art that results in lost in time artists. We probably can't deny that we were not with others when there was a paradigm shift causing chains of globalization in 1990s. Were you participated in this movement? When time is changing in this 21th century, at this social and political climate, where is your art in the current stream? Has it own its place? Have you done your part?

It is my observation that creating artworks, nowadays, is not only proposing another realm of aesthetic nor it is for artist to turn politics into aesthetic or use aesthetic as a political tool. The challenge lies at how to make an artwork that shakes perceptions of viewer to stirs their thoughts, in order to utilize these thoughts in their lives. Artwork must be "relevant". In some situations, the artist must know their position; working for politic or serving politic, is merely a reflection, an illustration, or propaganda for one group of people. The artwork could be interesting and important in politic history, but it does not justify itself as a good art in art history. However, we are not asking you to be in such condition, only that you could reflect an issue that is relevant in whatever social climate, or could offer the society a way out of its problem, making it as an incentive for public, for society. This is the kind of work that we expect, and wait for.

Judging from biographies of the artists, they are recognized as mid-career artists connecting with the first generation who were born during 1940s-1950s: Montien Boonma, Kamol Phaovasadi and Araya Rasdjarmrearnsook are a group of artists who paved the way for Thai contemporary art in the late 1980s. The artists in this exhibition were born during the late 1960s and the beginning of 1970s, thus started their career in 1990s. Then there was a social, political and economical change in Thailand and throughout the world causing a major shift from agricultural society to industrial society. The widely use of Internet increases power of an information age allowing us to work faster and easier.

Despite of the growth in economy, politics, or society, it did not race up the infrastructure of contemporary art. In fact, it is ten years behind. By the time Thailand has established a Ministry of Culture, Office of Contemporary Art and Culture, or Bangkok Art and Culture Centre, it already caused a void, Thai artists and those in the field of art were forced to survive on their own (Do-it-Yourself). This is the reason why artists in this generation had difficulty finding their platforms, were not supported by institutions, and had to rely on funding from abroad. Even though they have received numbers of awards and funds for residencies, it makes

no difference from artists of the first generation. On their own, they could continue to grow and receive recognitions internationally without any supports from Thai government. However, the establishment of government institutions mentioned above has not yet aided these mid-career artists, or even younger ones. Up until this time, these organizations are merely a symbol.

As for the artworks, the thoughts of the artists were translated directly and indirectly to a reflection of complexity of society and politics. These thoughts take us to rural part of Thailand to city of Bangkok, even to London. What **Pitiwat Somthai** has achieved with colors is related to an undeniable fact that opinions about colors as political emblems are now part of our daily conversations. In video art of **Pasut Kranrattanasuit**, he presents video work and sculpture inspired by ordinary elements (part of it from London), with the idea of turning ordinary to be extraordinary. It is comparable to the way we live in Bangkok: Now our city and our usual living has become unusual. The short film of **Suparirk Kanitwaranun** raises an issue of conflict. The violence of Thai socio-political environment filled with codes challenges us to decipher. In the sculpture of **Noppadon Viroonchatapun**, he talks about routine of our city life. In overall, the artworks show that creative language of the artists and media they used have become diversified. It suggests us "a change", indicating what was frozen has been thawing bit by bit. Even so, I am still being skeptical because the actual work has yet to be seen and the exhibition has been postponed because of the rally. Therefore, we expect these artworks to be at the opening that it is close to what we have imagined. And we still hope to see more of your works in the future, so don't go away just yet, because there are so few artists here. Even though there are not enough platforms for artists to exhibit their artworks or to accommodate numbers of young artists who graduate each year. We think artist still need to fight on and continue to ask questions.

With the present social climate, a space for expressing thoughts (whether it is for intellectuals or commoners), a channel to receive information and a place to flourish artistic expression are narrowed and limited. Therefore, this chance to use imagination and create artworks might be the last extent for us to breathe, to learn from the artists, to exercise our minds so we can keep questioning and looking for answers, for betterment of our knowledge and intelligence. The problem is how long would this liberty last?

Bangkok, April 20th, 2010

บทกวี วิรุฬห์ชาติะพันธ์ Noppadon Viroonchatapun

ชีวิตที่ถูกตรวจสอบ

"ชีวิตที่ไม่ผ่านการตรวจสอบไม่มีค่าพอที่จะอยู่" เป็นคำกล่าวของโสกราตีส นักปรัชญาผู้ยิ่งใหญ่ที่กล่าวถึงการตรวจสอบตัวคนในฐานะหัวใจในการดำรงชีวิต เราขึ้นรถออกจากบ้าน ทำงาน และกลับบ้านเสมือนหนึ่งเป็นการทำหน้าที่ตามสูตรสำเร็จ การไม่ตั้งคำถามในบทสรุปของแต่ละวันว่าเป็นความต้องการที่แท้จริงของชีวิตหรือไม่ อาจทำให้เรากลายเป็นมนุษย์ที่ไม่ได้ดำรงอยู่แต่แค่ยังมีชีวิตอยู่ ปรัชญาที่สำคัญอาจเกิดขึ้นตามท้องถนน ที่คนหนึ่ง ณ เสี้ยวเวลาหนึ่งตระหนักถึงศักยภาพอันยิ่งใหญ่ของตน ขยายต่อความคิด และใช้โอกาสอย่างสูงสุด ในการพัฒนาสู่การขับเคลื่อนวงจรชีวิตที่มีความหมาย

Examined Life

"Life without examination dialogue is not worth living" is a quote from Socrates, the classic greek philosopher proposed a form of inquiry as a threshold of living. As we get up, go to work, and come back home, we conform to a set program. To regard this everyday assumption as absolute might transforms us to be a human being who doesn't live, only exists. The most important philosophy occurs on the street, when a person at a fraction of any moments, discovers his fullness potential. This finding would urge thoughts to utilize every chance in propelling oneself into a meaningful living mechanism.

อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์. (รายละเอียดผลงาน)
Sunday Monday Tuesday Wednesday Thursday Friday Saturday. (Detail)

อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์. 2553.
แผ่นอะคริลิก, เรซิน, สีอะคริลิก
ฉีกเปลี่ยนตามพื้นที่

Sunday Monday Tuesday Wednesday
Thursday Friday Saturday. 2010.

Acrylic sheet, Resin, Acrylic
Dimensions Variable

อาทิตย์ จินทร์ ังการ พุร พุทธิสบัติ ศุกร์ เสาร์. (รายละเอียดผลงาน)
Sunday Monday Tuesday Wednesday Thursday Friday Saturday. (Detail)

อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์. 2553.

แผ่นอะคริลิก, เรซิน, สีอะคริลิก

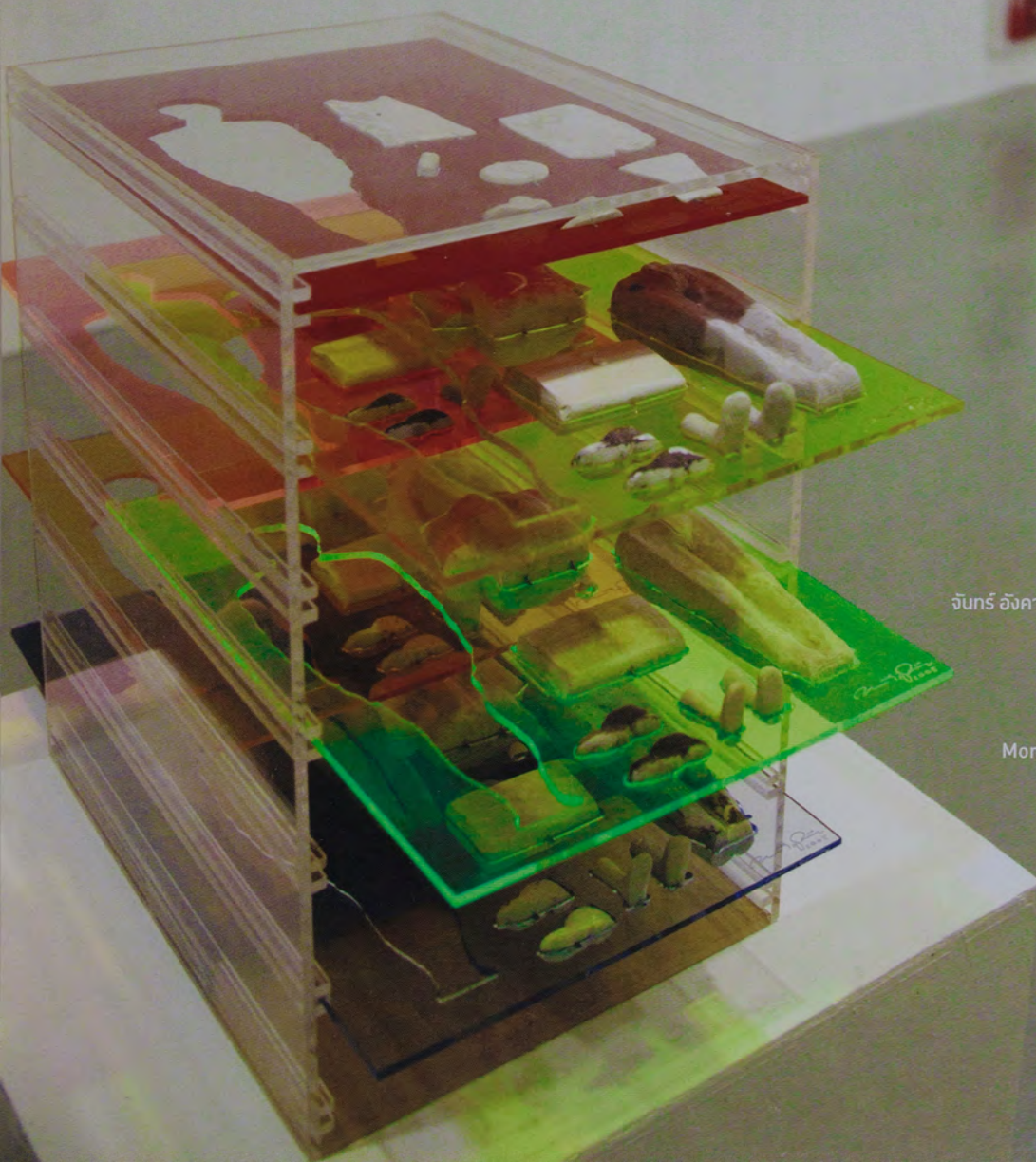
ฉับแปรตามพื้นที่

Sunday Monday Tuesday Wednesday

Thursday Friday Saturday. 2010.

Acrylic sheet, Resin, Acrylic

Dimensions Variable

จันทร อังคาร พุฒพิศนติ ศุภร์ เสาร์ อาทิตย์. 2553.

แผ่นอะคริลิก, เรซิน, สีอะคริลิก

22 x 45 x 35 ซม.

Monday Tuesday Wednesday Thursday

Friday Saturday Sunday. 2010.

Acrylic sheet, Resin, Acrylic

22 x 45 x 35 cm.

ปิติวรรณ สมไทย Pitiwat Somthai

แบบทดสอบประจำวัน : เครื่องมือวัดระดับความรู้สึก

ความพยายามในการอยู่เหนือตัวเองและมองเห็นตัวเองในฐานะ "หัวข้อ" เป็นหัวใจของการสืบสวนตัวตนเพื่อค้นหาจากภายใน การตั้งข้อสังเกตในความคิด อารมณ์และความรู้สึกที่ตั้งอยู่บนฐานแรงกระตุ้นจากสิ่งรอบกวนภายนอกคือการตรวจสอบภาวะจิตที่ลึกลงไปถึงแก่น ข้อสังเกตนี้เป็นเครื่องมือวัดระดับความรู้สึกที่ตรวจสอบปฏิกิริยาของจิตใจ วัดระดับความรู้สึกที่เสียไปและที่ยังเหลือค้าง ศิลปะ คือ จิตวิทยาทางเคมี และกระบวนการทดลองจากสมมติฐาน ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้กำลังค่อยๆ ปรากฏ

Everyday Introspection : an emotional indicator

The attempt to transcend and recognize oneself as a subject to a systematic investigation is the idea of this introspection. It is an observation of thought, feeling and emotion based on outside stimulations to examine one's mind into its basic elements. It is an emotional indicator that measures mind's behavior suggesting degree of lost and left emotion. The artwork is a psychophysics conducting a live experiment, based on a testable hypothesis, and the result is yielding.

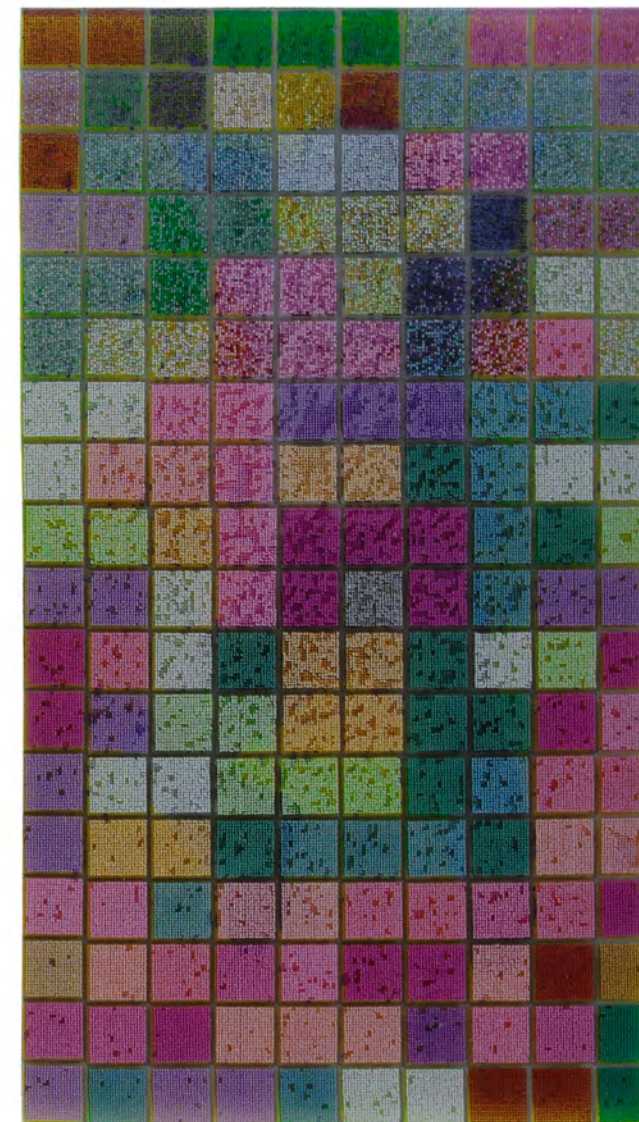
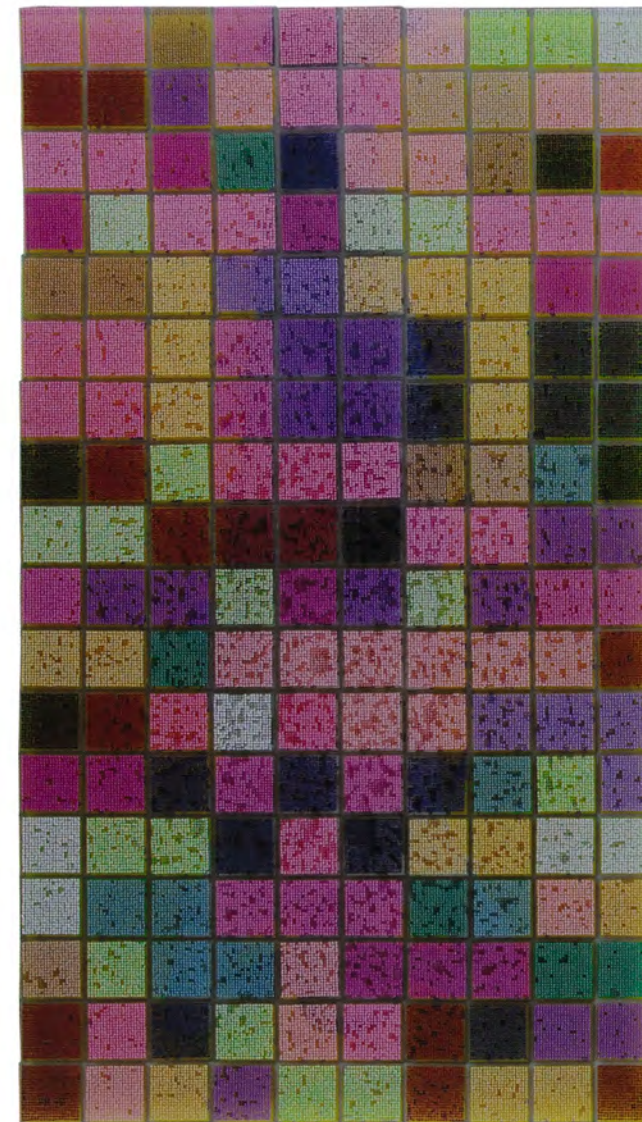

เครื่องบิวัดความรู้สึก. (รายละเอียดผลงาน)
Emotion Indicator. (Detail)

เครื่องบิวัดความรู้สึก. 2552.

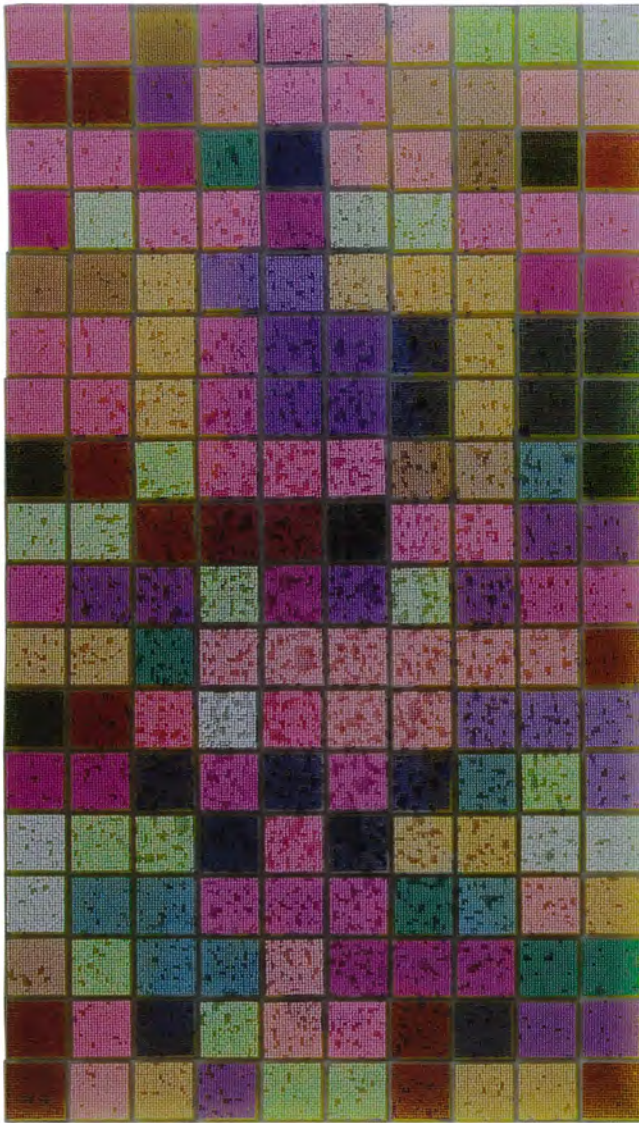
วาดเส้น, แผ่นอะคริลิก, เข็มหมุด
2 ชิ้น แต่ละชิ้นขนาด 106 x 212 ซม.

Emotion Indicator. 2009.

Drawing, Acrylic sheets, Pin
2 pieces each piece 106 x 212 cm.

เครื่องมือวัดความรู้สึก. (รายละเอียดผลงาน)
Emotion Indicator. (Detail)

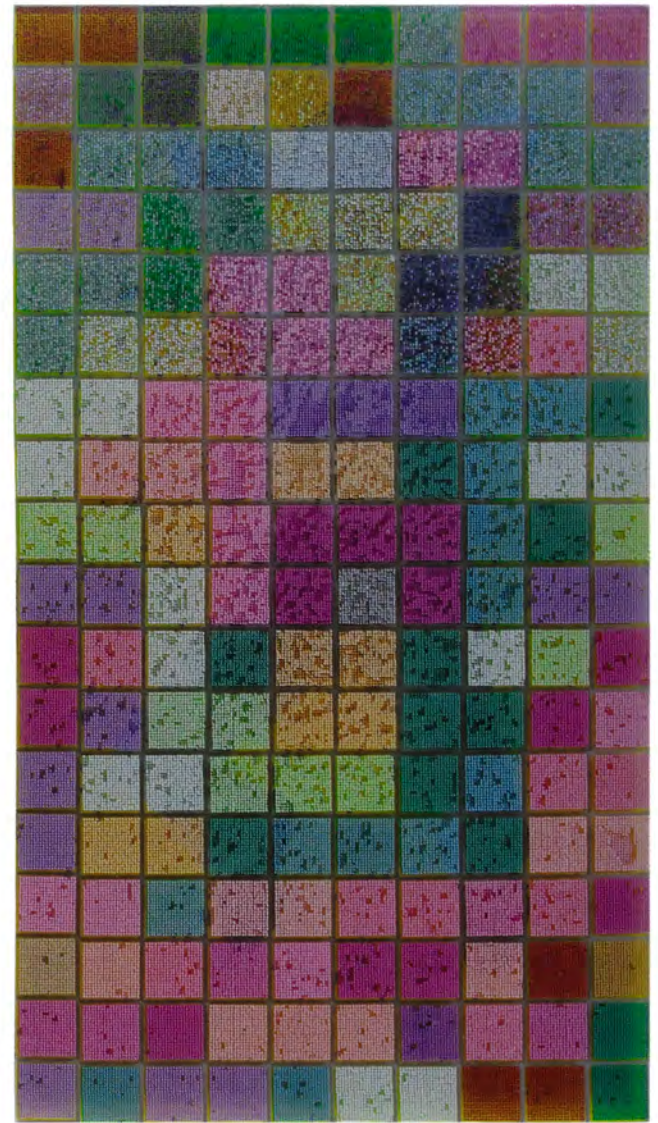

เครื่องมือวัดความรู้สึก. 2552.

วาดเส้น, แผ่นอะคริลิก, เข็มหมุด

2 ชิ้น แต่ละชิ้นขนาด 106 x 212 ซม.

Emotion Indicator, 2009.

Drawing, Acrylic sheets, Pin

2 pieces each piece 106 x 212 cm.

10092000, 17031997, 480602351, 480602352. 2552.

หมึกพิมพ์อิงค์เจ็ท, สีอะคริลิก บนกระดาษสา

4 ชิ้น แต่ละชิ้นขนาด 95.5 x 190.5 ซม.

10092000, 17031997, 480602351, 480602352. 2009.

Inkjet ink, Acrylic on Sa paper

4 pieces each piece 95.5 x 190.5 cm.

10092000, 17031997, 480602351, 480602352. (รายละเอียดผลงาน).

10092000, 17031997, 480602351, 480602352. (Detail)

13022009. 2552.

สีอิงค์เจ็ทบนกระดาษสา น้ำ

10 ชิ้น แต่ละชิ้นขนาด 30 x 30 ซม.

13022009. 2009.

Inkjet color on Sa paper, Water

10 pieces each piece 30 x 30 cm.

ความรู้สึกลอยน้ำได้. 2552.

สีอิงค์เจ็ทบนกระดาษสา, น้ำ

11 ชิ้น แต่ละชิ้นขนาด 26 x 35 ซม.

A Feeling can Float. 2009.

Inkjet color on Sa paper, Water

11 pieces each piece 26 x 35 cm.

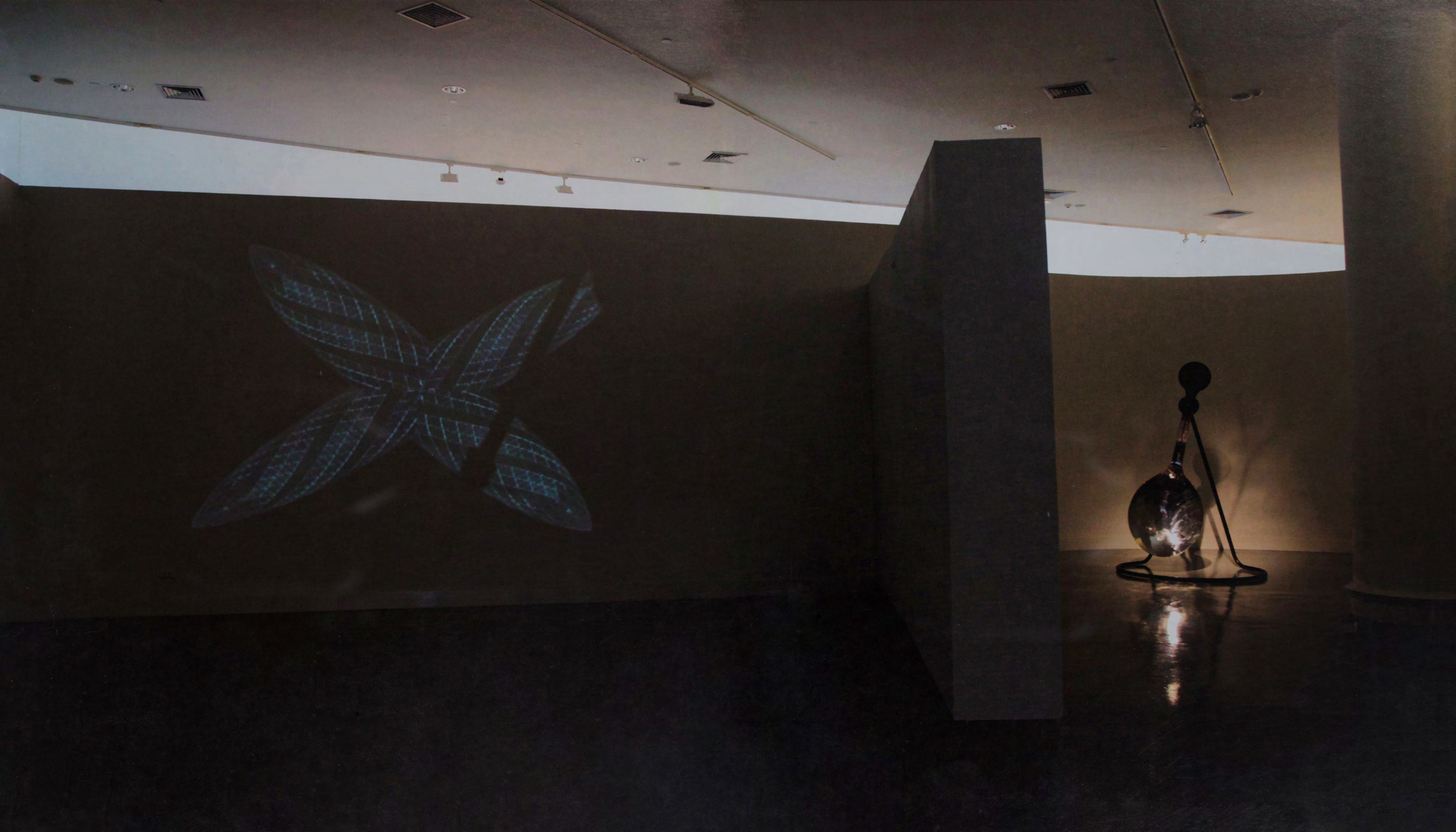
พศุตม์ กระณรัตนสูตร Pasut Kranrattanasuit

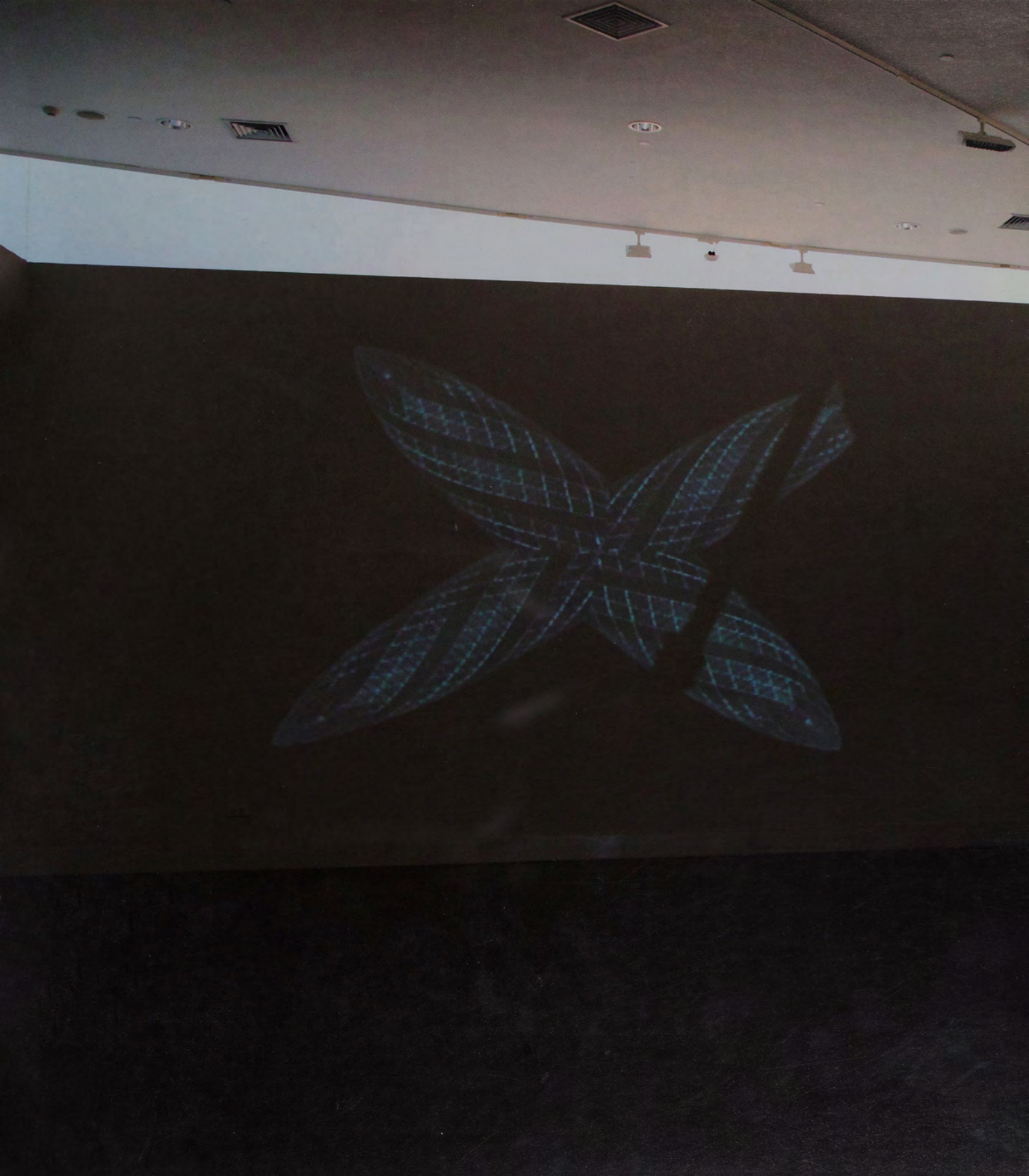
มิติของความกำกวม

เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้ถูกจำกัดด้วยขอบเขตของเวลาที่ชัดเจนและตายตัว การยอมรับถึงแบบแผนของเวลาเป็นตัวอย่างที่ดีในการอธิบายพื้นฐานทางความคิดที่เรามีต่อสิ่งต่างๆ อดีตย่อมมาก่อนปัจจุบันและอนาคต แต่ถ้าบังเอิญโครงสร้างของเวลามีอีกคำอธิบาย ถ้าเวลาเป็นเส้นตรงที่สามารถบิดหรืองอได้ โลกที่เราดำเนินอยู่อาจมีอีกมิติที่กำลังดำเนินอยู่เช่นกันเป็นคู่ขนาน สมมติฐานนี้อาจเปลี่ยนมุมมองของเราที่มีต่อสิ่งปกติธรรมดา ให้กลายเป็นสิ่งไม่ปกติและธรรมดา การดำรงอยู่ในโครงสร้างสภาวะที่แตกต่างกันในเวลาพร้อมๆ กัน อาจทำให้เราค้นพบว่าไม่มีคำอธิบายเดียว ที่สามารถอธิบายเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างชัดเจนและทั้งหมด

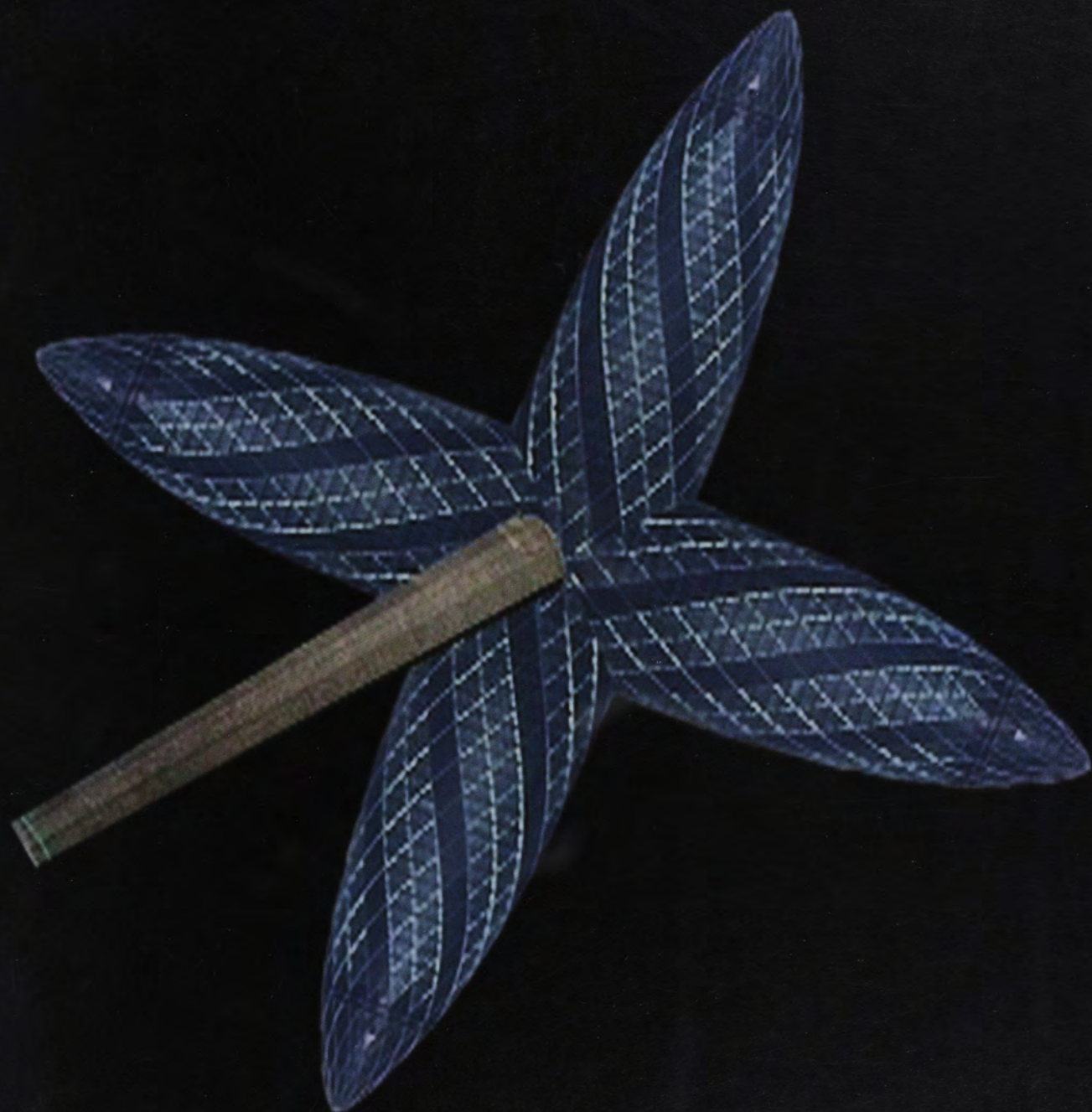
Dimension of Ambiguity

The magnitude of our daily life has been limited with definite scope of time. This general acceptance is a fine example in explaining our thinking structure. The past must come before present, then future. If time was a straight line that warped, then our world could simultaneously exist with other realms. This will change our entire perception, turning each ordinary moment to be extraordinary. Existing at the same time in multiple dimensions, one might discover that, of any issues, a single explanation is not always absolute and lucid.

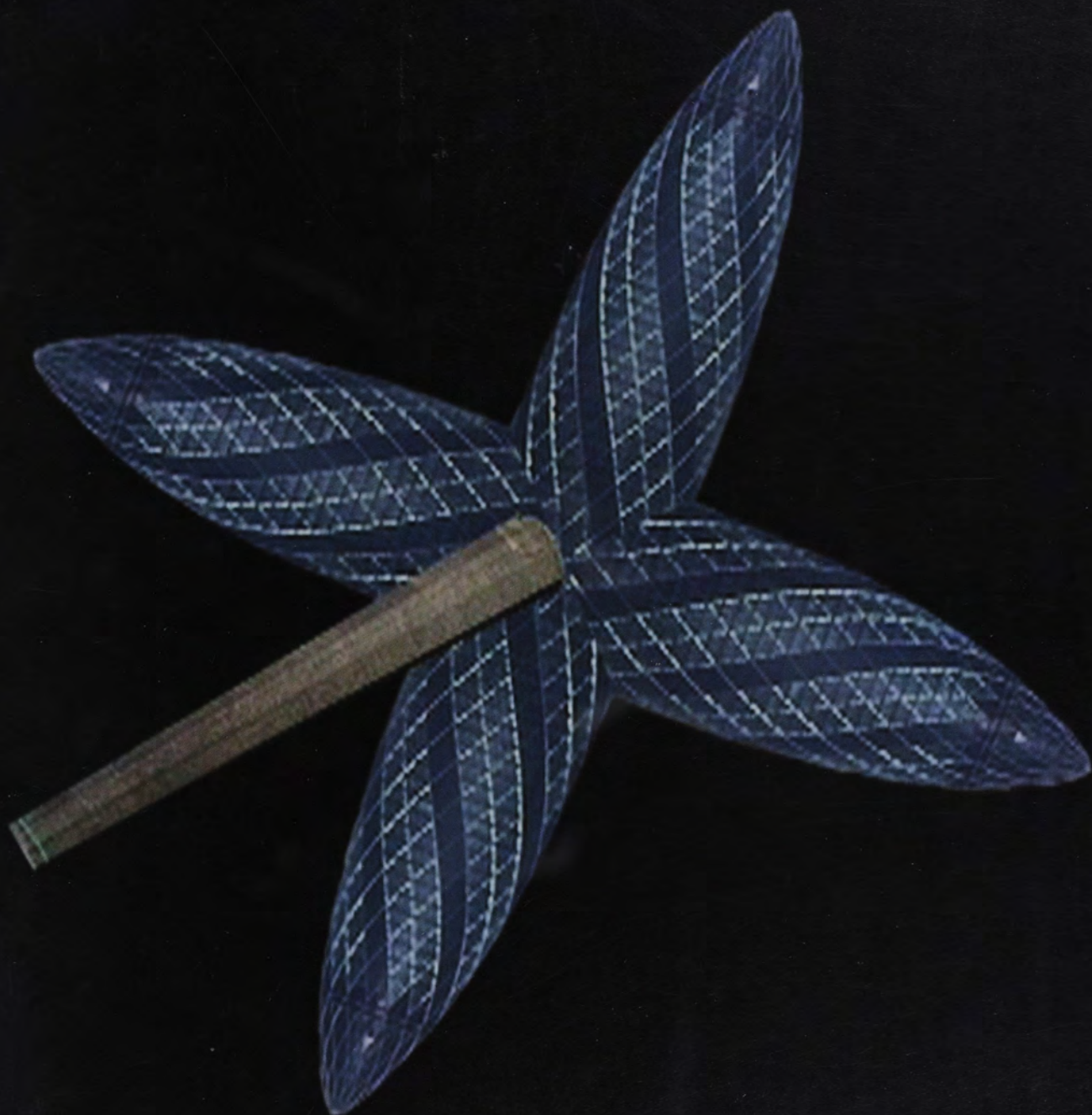
Windmill. (รายละเอียดผลงาน)

Windmill. (Detail)

Windmill. 2552. Still from DV-PAL Video 4:09 นาที

Windmill. 2009. Still from DV-PAL Video 4:09 min.

Windmill. (รายละเอียดผลงาน)

Windmill. (Detail)

Windmill. 2552. Still from DV-PAL Video 4:09 นาที

Windmill. 2009. Still from DV-PAL Video 4:09 min.

Clock. 2553.

แผ่นเหล็ก, แผ่นสแตนเลส

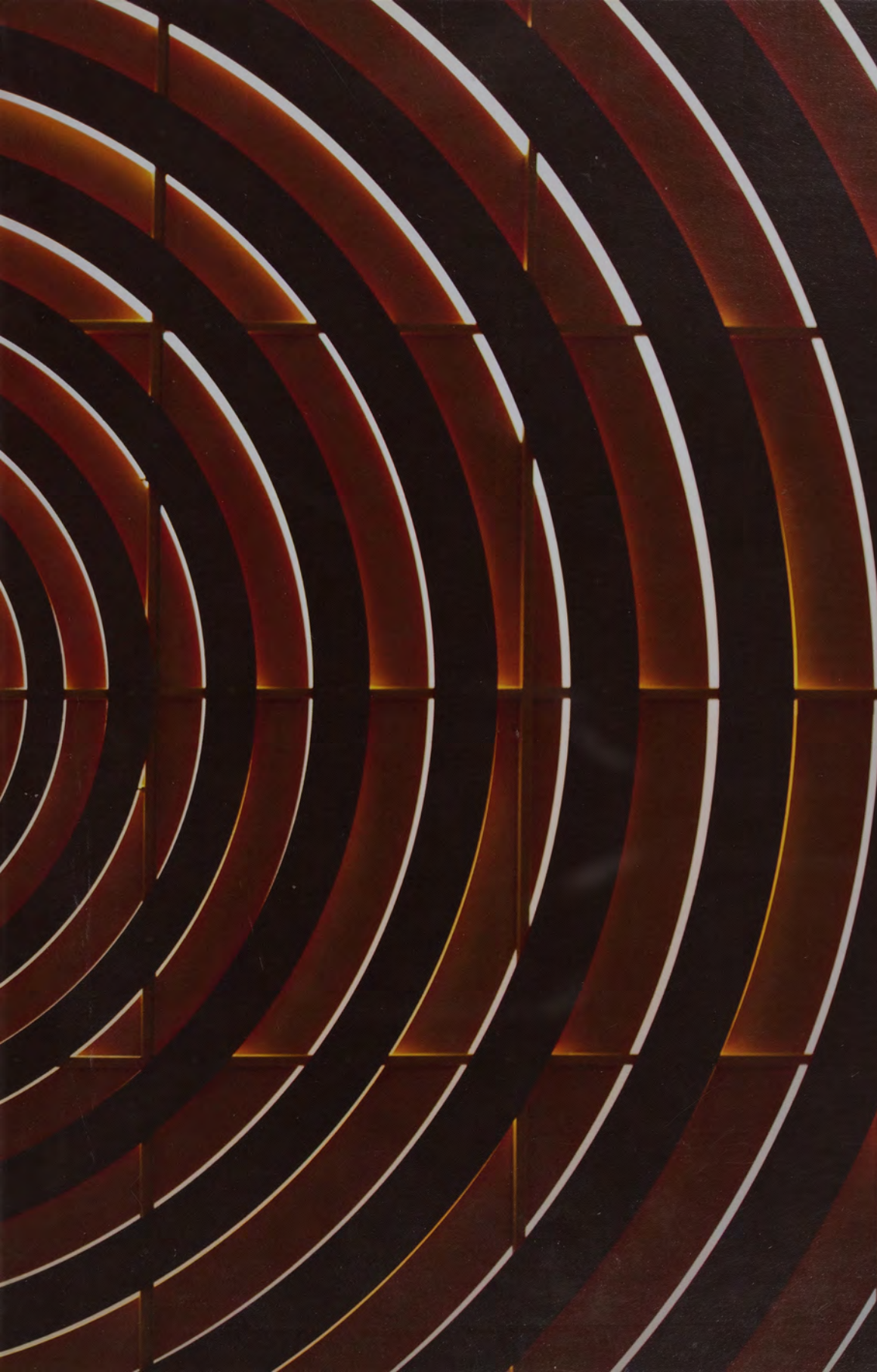
60 x 60 x 230 ซม.

Clock. 2010.

Steel, Stainless Steel

60 x 60 x 230 cm.

Be Skeptical. 2553.

แผ่น MDF, ฟ้าสี, โค้งเหล็ก

10 x 360 x 120 ซม.

Be Skeptical. 2010.

MDF, Painted, Steel

10 x 360 x 120 cm.

ศุภฤกษ์ คณิตวารานันท์ Suparirk Kanitwaranun

ระยะซังใจในการคักคลิน

ระหว่างการเชือและไมเชือ คื่อ ภาวะทางความคิดที่ทึงค้างท่ามกลางคำอธิบายที่ซัดแย้ง ในภาวะความเคลื่อนไหวที่ยื้อยุค เราต้องใช้ส่วนของสมองที่มีเหตุผลที่สุดเพื่อโต้เถียงและซังน้ำหนัก คื่อหรือเลว ถูกหรือผิด จริงหรือลวง การวิเคราะห์เพื่อคักคลิน อาจเป็นการข้ามให้พันภาพลวงตาในแบบต่างๆ ในขณะที่เป็นความกล้าหาญในการคักคลินใจที่ซัดเจนในทางใดทางหนึ่ง แต่อาจเป็นความอาชญที่ยิ่งกว่าที่จะดำรงอยู่ในภาวะยับยั้งซังใจ เพื่อยอมให้คัวคนได้ผ่านกระบวนการสืบหาจนพบฐานที่มั่นใจในการหยั่งหาคำคอบ

Suspended Judgment

Between believe and disbelieve is the state causing our mind to be suspended in two contradictory propositions. In this status, as motion is hanging, looking for its residence, it requires our rational thoughts to be working at its fullest. Right or wrong, good or bad, true or false, before arriving at a definite decision, one should transcend all participated delusions. While it takes courage to judge, it is much more daring to continue searching until one discovers a valid ground to satisfy out all reasons.

Delusion (Moha). (รายละเอียดคนงาน)

Delusion (Moha). (Detail)

Delusion (Moha). 2553. HDV, สี, เสียง 11 นาที

Delusion (Moha). 2010. HDV, color, sound 11min.

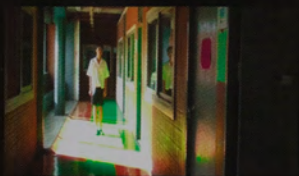
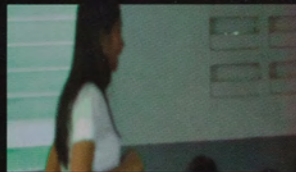
Delusion (Moha). (รายชื่อพืชสมุนไพร)

Delusion (Moha). (Detail)

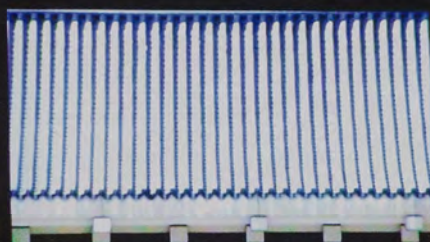

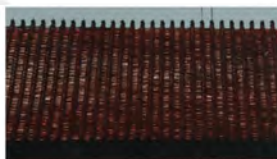
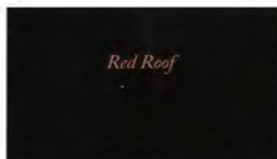
Delusion (Moha). 2553. HDV, สี, เสียง 11 นาที

Delusion (Moha). 2010. HDV, color, sound 11min.

Blind spot. 2548. Video transferred to DVD, สี, เสียง 16 นาที
Blind spot. 2005. Video transferred to DVD, color, sound 16 min.

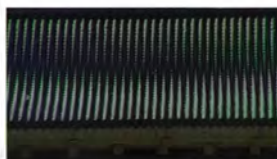

Red Roof. 2552.

2 channel video installation, สี, เสียง, 8 นาที

Red Roof. 2009.

2 channel video installation, color, sound, 8 min.

Endless. 2551.

2 channel video installation, สี, เสียง 18 นาที

Endless. 2008.

2 channel video installation, color, sound 18 min.

Jong - Bell. 2551.

Video transferred to DVD, สี, เสียง 10 นาที

Jong - Bell. 2008.

Video transferred to DVD, color, sound 10 min.

บันทึกถ้อยคำ

โดย พิชญา สุภาวณิช

ณ ต้นศตวรรษที่ 20 ในประเทศสหรัฐอเมริกา, วิลเบอร์และออร์วิล ไรท์ เดินทางไปที่ทุ่งคิคคิ ฮอว์ค มลรัฐจอร์เจีย จากเมืองเคย์ตัน มลรัฐโอไฮโอ ด้วยคำบอกกล่าวของเพื่อน ลมที่พัดอย่างสม่ำเสมอและสนามร่อนที่ไม่เป็นอุปสรรค ทำให้ที่นี่เป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดในการทดลองการบินเครื่องยนต์ หลังจากบินแล้วตก บินอีกครั้งแล้วตก บินอีกครั้งแล้วตก ด้วยความพยายามบวกกับความตั้งใจกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในช่วงศตวรรษ

ในวันนี้เราคงไม่สามารถดำรงอยู่ในโลกที่ปราศจากเครื่องบิน สิ่งประดิษฐ์ที่สำคัญส่วนใหญ่มีจุดเริ่มมาจากปัญหาที่สงสัยและตั้งคำถาม มนุษย์เราพัฒนามาไกลจากวันที่อยู่ในถ้ำ เราสามารถประพันธ์ดนตรีซิมโฟนีที่ไพเราะจับใจ เราสามารถแต่งกลอนที่อ่านแล้วหัวใจสลาย เราสามารถสำรวจได้ถึงอนุภาคพื้นผิวของดวงจันทร์ วิวัฒนาการเหล่านี้เริ่มมาจากความสงสัย เราควรสงสัยให้กับคนช่างสงสัยทุกคน ที่ไม่พอใจกับคำอธิบายที่มีอยู่ ที่ตั้งคำถาม และที่มุ่งมั่นตามค้นหาคำตอบ

คงเป็นเรื่องน่าสนใจถ้ารู้ถึงสาเหตุของการตั้งคำถามของมนุษย์ อาจเป็นความสามารถที่อยู่ในตัวเรามาโดยตลอด หรืออาจเป็นขั้นตอนที่ต้องทำเพื่อเข้าใจ เพื่อเข้าถึงความสงบภายใน คำถามคงมีไปไม่รู้จบ แต่เราคงไม่สามารถปฏิเสธได้ว่ามนุษย์เป็นสัตว์ประเภทเดียวที่มีปัญญาพอที่จะตั้งคำถามและมีความพยายามพอที่จะหาคำตอบ การตั้งคำถามเป็นเรื่องของปัญญา และไม่ได้มีจุดเริ่มมาจากความเขลาแบบสัตว์หรือความไม่รู้แบบเด็ก ๆ คำถามที่ดีมีจุดเริ่มและพัฒนาจากการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งหลักเกณฑ์นี้เป็นพื้นฐานในโครงสร้างความคิดหลายแขนง ทั้งที่เกี่ยวกับการเมือง จิตวิทยา สังคมวิทยา จริยศาสตร์ และอื่นๆ การคิดอย่างมีวิจารณญาณคือการกระตุ้นตัวเองในการตั้งคำถาม รวบรวมข้อมูลเพื่อหาเหตุผล ตั้งสมมติฐานเพื่อตรวจสอบ และประมวลผลสรุปอย่างชัดเจนจากมุมมองที่รอบด้าน

ในนิทรรศการนี้จึงเป็นการนำเสนอตัวอย่างการคิดอย่างมีวิจารณญาณของศิลปิน เพื่อแสดงให้เห็นถึงปฏิกิริยาของแต่ละคนในการค้นคว้าจากข้อจำกัดต่างๆ ทั้งในเชิงในโครงสร้างของความหมาย คำอธิบายที่ไม่พอเพียงของยุคสมัย และการทดสอบทางด้านศิลปะของศิลปินที่กระทำอย่างต่อเนื่อง ยกตัวอย่างเช่นในผลงานของ **ปิตุภรณ์ สมไทย** ที่ใช้ขั้นตอนการทบทวนตรวจสอบคนในงานศิลปะ การทบทวนตรวจสอบตัวคนภายใน แท้จริงแล้วเป็นกระบวนการตรวจสอบความคิด ความรู้สึก และอาจหมายถึงจิตวิญญาณภายในตัวคน และเป็นการสังเกตสภาวะภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อสถานภาพภายในคน ซึ่งการทบทวนตรวจสอบนี้เป็นจิตวิทยาตามแบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งคือการมองเห็นตัวเองในเชิงสสาร หรือวัตถุที่สามารถถูกตรวจสอบ ประเมินและวัดผล

ผลงานศิลปะของเขามีฐานความคิดอย่างลึกซึ้งในเชิงจิตวิญญาณ แต่ในการให้ได้มาซึ่งผลลัพธ์ เขากลับใช้กระบวนการปฏิบัติคล้ายการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เห็นได้ในผลงาน **เครื่องมีวัฏจักรระดับความรู้สึก (2552)** เป็นผลงานที่เป็นแนวความคิดต่อเนื่องมาจาก ผลงานในนิทรรศการ **ไม่เป็นไร (2547)** จัดขึ้นที่หอศิลป์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในนิทรรศการ **ไม่เป็นไร** ผู้เข้าชมสามารถวางลูกดอกไปที่ภาพวาดของตัวเองที่ติดอยู่บนผนัง เมื่อต่อเนื่องมาถึงนิทรรศการนี้ เขานำเอาเข็มหมุดเจาะวางลงบนภาพวาดเพื่อแสดงมิติของร่องรอยที่ขาดหายหรือบอบช้ำ

สิ่งที่เจ็ทจำของเข็มนุ่ม สะท้อนความเจ็บปวดของเขาอย่างมีสีสัน ผลงานของเขาแสดงให้เห็นถึงคุณค่าที่วิทยาศาสตร์ไม่มี นั่นคือสุนทรียศาสตร์

วิธีการที่คล้ายกันสามารถเห็นได้ในงาน ความรู้สึกลอยน้ำได้ (2548) ศิลปินได้ขอให้คนใกล้ตัวที่เขาคุ้นเคย สร้างผลงานโดยการหยดหมึกพิมพ์อิงค์เจ็ทลงบนกระดาษ จากนั้นเขาระบายทับด้วยสีอะคริลิกสีขาวเพื่อปิดแต่ละหยดหมึก และนำเอาผลงานลงไปแช่น้ำ หมึกพิมพ์อิงค์เจ็ทละลายไปกับน้ำ เหลือเพียงจุดอะคริลิกสีขาวที่ลอยปริ่ม ผลงานของเขามีองค์ประกอบที่เคลื่อนไหวได้อย่างนิ่งที่สุด เป็นข้อพิสูจน์ทางอารมณ์ที่แจ่มชัด และแสดงถึงสิ่งที่ไม่สามารถวัดค่าให้ปรากฏ

อีกหนึ่งคำถามนำมาซึ่งอีกหนึ่งการทดสอบ ในผลงานของ พศุทธิ์ กระณรัตนสุคร นำเสนอความฉงน สงสัยในขอบเขตของดินแดนที่ทับซ้อนด้วยหลักการสะกดจิต เขาเล่นไปกับภาวะทางจิตใต้สำนึกของผู้ชม กระตุ้นให้ผู้ชมตอบสนองและยินยอมในการปรับเปลี่ยนประสบการณ์ การรับรู้ความรู้สึก ความคิด หรือแม้แต่การกระทำ ในห้วงเวลาระหว่างจิตสำนึกกับจิตใต้สำนึกเป็นระยะที่นำเราเข้าสู่มิติที่ซ่อนอยู่ เหมือนเป็นการตรวจสอบทฤษฎีกาล-อวกาศ หรือในผลงาน Windmill (2552) แสดงให้เห็นถึงวิถีของการสะกดจิตได้อย่างชัดเจน เช่น การหมุนตามเข็มนาฬิกาที่เข้าไปเข้ามาการโฟกัสสายตาคู่ตึกเขียว หรือเสียงเพลงที่ออกมาคล้ายเพลงกล่อม ภาวะถึงหลับถึงตื่นเป็นภาวะของการย่างเข้าไปสู่จิตใต้สำนึก ดึงดูดเราให้กลืนหายไปสู่อณูจักรที่สูญหาย

จินตนาการของเราเริ่มปรากฏในมิติที่ไม่คุ้นเคย มิติของกาล-อวกาศสามารถมีได้มากกว่าสี่มิติ (ความกว้าง ยาว ลึก สูง และเวลา) ในมิติที่ห้า นำเราเข้าสู่อีกโลก อีกทฤษฎี อีกโครงสร้างที่คำอธิบายได้ยิ่งถูกคุณเพิ่มพูนอย่างไม่รู้จบ และในผลงาน Be Skeptical (2553) คือผลงานประติมากรรมที่แม้ตายตัวแต่แสดงถึงความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องด้วยอิทธิพลของเวลาและแสง กลายเป็นวงโคจรของพลังงานที่สื่อความหมายแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาในแต่ละวัน ผลงานของพศุทธิ์มีองค์ประกอบคล้ายทฤษฎีทางฟิสิกส์ รวบรวมว่าวิทยาศาสตร์มีศิลปะเป็นเครื่องพิสูจน์ และศิลปะมีทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ช่วยพิสูจน์เช่นกัน

ในโลกของเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ คำอธิบายเดินตามกฎที่ชัดเจนของคณิตศาสตร์ แต่ในเรื่องราวของชีวิต คำอธิบายควรเดินตามกฎของความดีและความจริง การคิดอย่างมีวิจารณญาณช่วยให้เราค้นหาความสามารถในการหยั่งรู้ เพื่อที่จะประกอบใช้ในการตัดสินใจ แต่ในบางครั้งเมื่อความนึกคิดของเราถูกหล่อหลอมไปด้วยประสบการณ์ในอดีต ขับเคลื่อนด้วยอิทธิพลต่างๆ จากภายนอก ทำให้เราต้องตัดสินใจโดยไม่ผ่านการไตร่ตรอง ดังนั้นขณะของการยับยั้ง และ ยอมให้ตัวคนได้ผ่านกระบวนการของความคิดที่ขัดแย้ง อาจเป็นเรื่องที่จำเป็น อย่างเช่นใน โมหะ (2553) ภาพยนตร์สั้นโดย ศุภฤกษ์ คณิตวานันท์ บรรยายเรื่องราวที่นำเสนอประเด็นทางศีลธรรมให้เราได้คิด ในผลงานภาพยนตร์ของเขาไม่มีข้อถกเถียงที่ชัดเจน และตรงไปตรงมา มีแค่เลี้ยวส่วนของชีวิต ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาต่างๆ กัน ในสถานที่ต่างๆ กัน เพื่อให้เราเป็นพยานในการตัดสินใจ ภาพยนตร์ของเขามีพลวัต ถึงแม้แยกส่วน แต่ยังมีแบบแผนในตัวที่สลับเปลี่ยนอยู่ภายในขอบเขต

วลีคล้ายกันสามารถเห็นได้ในภาพยนตร์สั้น Red Roof (2551) ความเคลื่อนไหวในภาพยนตร์เป็นการเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าขององค์ประกอบ และมีระบบบางอย่างที่เหนือความคาดหมาย ผลงานภาพยนตร์ของเขานำเสนอภาวะที่ไม่ชัดเจน ทำให้เราไม่สามารถสืบหาความหมายที่ซ่อนไว้ อย่างทันที เป็นภาวะของการค้างเติ่งในเวลาที่เรารู้สึกว่าไม่รู้จบ ด้วยลักษณะของภาพที่สร้างความเคลื่อนไหว เหมือนกำลังเสาะหา เหมือนเป็นความจริงและความลวงที่เกิดขึ้นบนชั้นบรรยากาศเดียวกันและพยายามมองหาจุดร่วมที่ล่องลอย ทำให้นึกถึงการขับรถยนต์บนถนนในอากาศที่ร้อนระอุ และประสบปรากฏการณ์ภาพลวงตา พื้นผิวที่ลวงตาเป็นสิ่งที่เราต้องจำแนกเพื่อข้ามผ่าน เพื่อให้ความเป็นจริงที่อยู่เบื้องหลังได้ปรากฏ

ถ้าคิดจะตรวจสอบโลก เราควรตรวจสอบตัวเองก่อน การปฏิบัติเริ่มได้แม้แต่ในระดับอนุภาคที่เล็กที่สุด ในการพัฒนาสู่ความเป็นมนุษย์ อย่างที่เราเป็นอยู่ทุกวันนี้เกิดจากการที่หลายร้อยล้านปีก่อน อะมีบาตัวหนึ่งตัดสินใจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง คำถามที่ถูกถามมากที่สุด โดยเฉพาะในโลกของปรัชญา เป็นคำถามที่เกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ ในผลงาน วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์ วันเสาร์ วันอาทิตย์ (2553) ของ **นกคล วิรุฬหชาตะพันธ์** ตั้งคำถามในประเด็นของการดำรงอยู่อย่างตรงไปตรงมา ระบบจำเพาะของชีวิตตามที่เขานำเสนอ คือโครงสร้างความเป็นจริงที่เราต่างเข้าใจและรับรู้ (แต่ไม่จำเป็นที่จะต้องทำตาม) ในงานประติมากรรมของนกคล มีรูปแบบคล้ายตุ๊กตากระดาษ ที่เครื่องแต่งกายเป็นสิ่งเดียวที่บ่งบอกความเปลี่ยนแปลง และตุ๊กตาก็ถูกดำเนินวิถีชีวิตตามเรื่องราวที่คนอื่นกำหนด

เมื่อศิลปินสร้างสรรค์ผลงาน เราสามารถมองเห็นรายละเอียดเล็กๆ ที่เผยบางอย่างเกี่ยวกับตัวศิลปิน ในระหว่างการสร้างสรรค์ บางครั้งเป็นโอกาสให้ผู้สร้างเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกี่ยวกับตัวเอง อาจเป็นการเปลี่ยนรูปเปลี่ยนร่าง เปลี่ยนแปลงตัว หรือแม้แค่เป็นการเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณ ผลงานของนกคลเป็นการสื่อสารที่เรียบง่าย ขนาดของผลงานที่ใกล้ตัวและความหมายที่เข้าใจง่ายลบล้างช่องว่างระหว่างผลงานศิลปะและผู้ชม บางครั้งศิลปะวิ่งสูงเกินไปในชั้นบรรยากาศด้วยความเร็วที่เกินระดับ การนำเสนอศิลปะในแบบของนกคล อาจเป็นคล้ายลมเย็นๆ ที่พัดผ่าน ศิลปะควรจะให้ออกาสกับคนดู โดยเฉพาะคนที่ถูกละเลย คนที่กำลังพยายาม หรือคนที่เหนื่อยเกินไปจากการดิ้นรนในชีวิตประจำวัน

ด้วยปริมาณของสิ่งที่เราต้องทำในแต่ละวัน เป็นการง่ายที่ทำให้เราอยู่วันต่อวันโดยไม่ตั้งคำถาม ทั้งต่อตัวเอง และต่อสิ่งแวดล้อมรอบด้าน ในบางครั้ง เราอาจจำไม่ได้แม้แต่คำตอบของเราต่อคำถามขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับชีวิตและความจริง โลกมีวิวัฒนาการที่กำลังเปลี่ยนไปเรื่อยๆ และเราเริ่มมองสิ่งเดิมไม่เหมือนเก่า กระบวนทัศน์ของเรากำลังจะเปลี่ยน และด้วยหลายความเปลี่ยนแปลงที่รออยู่ข้างหน้า นั้นหมายความว่าเรายังต้องสงสัยอยากรู้ เรายังต้องตั้งคำถาม ถึงแม้เราจะไม่มีคำตอบและถึงแม้ทั้งจากมุมมองของปรัชญา วิทยาศาสตร์ และศิลปะ คำถามที่เราถามจะ(ยัง) ไม่เกี่ยวข้อง กับการเป็นจริง ในความกว้างใหญ่ของจักรวาล ทำให้เราตระหนักได้ถึงขนาดของตัวเราที่เล็กที่สุด กระแสความเปลี่ยนแปลงทั้งในสภาพแวดล้อม สังคม หรือการเกิดขึ้นนาที่ต่อมาของวัฒนธรรมปลุกย่อย ทำให้ความสำคัญของเรากำกวมเฉพาะที่ในบางแห่ง การตั้งคำถามจะทำให้เราได้คิด คำถามทำให้เราเห็นพื้นที่ของเรา คำถามจะชี้ให้เห็นหนทางที่เราควรไป ไม่ใช่คำตอบ อย่าลืมพี่น้องตระกูลไรท์ ในเวลานั้นเราไม่ต้องการคนที่ยืนอยู่รอบนอก และเราไม่ต้องการคนที่เฝ้ามองการทดลอง เราต้องการนักทดลอง

Experimenters

By Pichaya Suphavanij

At the turn of the 20th century in United States, Wilbur and Orville Wrights headed to Kitty Hawk, North Carolina from Dayton, Ohio. According to a friend, regular breezes and a soft landing surface made it a perfect place to conduct a gliding experiment. After series of falls; flying for one meter, then fell, flying for another meter, and then fell again, this persistency along with a will to discover, became a beginning of the greatest discovery.

Today we can't see the world or live in the world without an airplane. Most inventions started from curious minds that asked questions. We have come so far from the day we live in a cave. We compose a beautiful symphony; write a heartbreaking poem, survey surface properties of the moon. We owe all these evolutions to skepticism. A salute goes to skeptics who were not satisfied with the existing explanations, started to question, and searched for answer for betterment.

It will be interesting to know what makes us ask a question. Is it our innate capability or is it a quest to go through to achieve our inner peace? The question could go on but we probably can't deny that, human, by far is the only creature with enough intelligence to have an inquired mind and a will to find an answer. Asking a question then is a mind business, and it does not always start from ignorance as found in animal or children. A good question is originated and cultivated by having critical thinking. This criterion encompasses all modes of thought; political, psychological, sociological, ethical and etc. Critical thinking allows oneself to raise a question, to gather information, to put hypothesis into test, and to arrive at one's conclusion based on his evidence or wider experience.

In this exhibition, it shows critical thinking of artists delivered through various means, demonstrating their dissatisfaction in meaning system, inadequacy explanations of the time, and their continual testing. The artworks are results of a process similar to a scientific experimental process. As found in the work of **Pitiwat Somthai**, he used a process of introspection, a self-searching for inner thoughts, feelings, and maybe soul. It is an observation of external condition in relation to conscious mental status. Introspection could be a scientific psychology, meaning it allows oneself to be an object, thus can be investigated and measured.

The ground reason for his artwork is purely spiritual, although to achieve the results, he has gone through a practical process. In *Emotion Indicator* (2009) He continued his concept from the work of *The Beauty of Mai Pen Rai* (2004) exhibition at Bangkok University Gallery. With the concept of *Mai Pen Rai* (never mind), the visitor was allowed to throw darts into drawings of himself. In this exhibition, his thinking process was further pursued by placing pins on to the torn areas of the drawings. Each vibrant color reflects his delicate sensitivities. This makes evident how art possesses the aesthetic that science doesn't.

Similar methodology also repeats in another work, *Feelings can Float* (2002). He asked his close friends and beloved ones whom with he has regular contacts, form the artwork by dropping Inkjet colors onto Sa paper, he then painted with white acrylic paint to cover each drop. At a later stage, the inkjet colors were dissolved when the artwork was placed in water, leaving behind only white drops. His work then is passively active, making present the abstract of sentiment, physically showing the immeasurable.

Another kind of question leads to another form of experiment. The work of **Pasut Kranrattanasuit** delivers a version of skepticism in subliminal realms. Using idea of Hypnosis, he toyed with viewer's mental state. The artwork urges viewers to respond to suggestions for changes in subjective experience, alterations in perception, sensation, emotion, thought, or even behavior. Experiencing the state of being conscious and unconscious leads us to a hidden dimension, where the relation of time and space is challenged. As in *Windmill* (2009), it introduces the clearest language from Hypnosis: monotonous motions, eye-fixation, lulling sound. This wakeful state of focused attention takes part in our unconscious mind, putting us in a state of induction, allowing us to be lost in a lost landscape.

That is when an imaginative experience has emerged. It occurs in an unknown territory where space and time form more than four dimensions: width, depth, length, and time. The fifth dimension leads us to another world, another theory, another structure that an explanation is multiplied endlessly. In *Be Skeptical* (2010), a sculpture with a shape of continuous motion, dynamically captures time through light. The work forms orbits of energy delivering various interpretations depending on time of the day. Pasut's work has elements that simulate theory of Physics, as if beyond science there is art to substantiate, and vice versa.

In science and technology, the explanation follows a law of mathematic. In life, we should follow laws of goodness and truth. Critical thinking helps us emerging an intuition to make decisions in life. At times, when our conception has been formed by experiences, propelled by various external forces, it urges us to decide in haste. Therefore a moment of suspending, allowing one to go through a self-inflicting state is necessary. In *Delusion* (2010), a short film by **Suparirk Kanitwaranun**, narrates a story suggesting hidden moral issues for us to mull over. In his film, a clear, straightforward agenda is not present, only fragments of lives happened in various time and places allowing us to witness and decide. His film has its own dynamic, though fractal but it holds pattern that keeps alternating within its boundary.

The similar character is found in another short film; *Red Roof* (2008), the movement in film is self-similar but possesses its own system that is unpredictable. Most of his films suggest an unclear state that we cannot detect his underlying message. It is a suspended state

that seems infinite, with layers of images endlessly iterate. These real and unreal layers are superimposed, in search for a mutual point. It is similar to driving on the road in a hot summer day and come across a mirage. This surface of illusion is there to recognize and to transcend in order to see a real substance behind.

In order to examine the universe, one should begin with oneself. A revolution can be detected even in a microscopic level. At least in becoming a being as we are now, millions of years ago, one amoeba decided to evolve. The most common question in philosophical world has dedicated to meaning of human existence. In Monday Tuesday Wednesday Thursday Friday Saturday Sunday (2010), **Noppadon Viroonchatapan** has questioned this meaning bluntly. The pattern of life as he pointed out is a reality we are all share(though not necessary to conform). In his sculpture, it has idea of a paper doll. To become a doll is to follow a life story somebody has invented.

When artist creates artworks, we see little details revealing something of himself. Creating allows one to reconfigure the self, provides one a chance to reshape, to transform, even to heal. Noppadon communicates his idea straightforwardly. Both scale and message of his work is relatable and create no distant to a viewer. As art has gone up so high and elevated in such a velocity, his approach becomes a fresh breeze. Art should give viewers a chance, especially for the neglected ones who are struggling in climbing to be on the same level.

In the amount of things we need to do each day, it is easy to live day by day without questioning the meaning of things around us and even our own existence. Sometimes we forgot even our answers to the fundamental questions, like what is good and true. The world keeps evolving and our paradigm is shifting. We are sensing change and we are looking at the same thing differently. That means we can't stop questioning and we can't stop being curious. Even if we will never have answers to the questions, and even from the perspective of philosophy, science, or art, these questions might not yet be relevant to a reality.

When we are placed in the scale of universe, we realize how small we are. And in the stream of change in our environment, in our society, and when new mini cultures are emerging minute by minute, we recognize that our importance matters only in some areas. Question put us in a perspective. Question tells us a direction of where we should be heading, not answers. Don't forget the Wright brothers. We don't need those who stand aside and watch the experiment, we need experimenters.

นพดล วีรหัตถ์ชาตพันธุ์

นพดล วีรหัตถ์ชาตพันธุ์ เกิดในปีพ.ศ. 2513 จบการศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จาก คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในปี พ.ศ. 2542 เขาเป็นศิลปินที่ทำงานทางด้านสาขาประติมากรรมอย่างต่อเนื่อง ก่อนที่จะได้รับทุนจากรัฐบาลอิตาลีเพื่อศึกษาศาสตร์ทางด้านศิลปะที่ Accademia di Belle Arti ในเมือง Florence ประเทศอิตาลี

ผลงานของเขาตั้งแต่เริ่มแรก มีแง่มุมที่สะท้อนภาวะความเป็นจริงอย่างตรงไปตรงมา ทัศนคติที่เรียบง่ายในการมองความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ หรือจินตนาการที่ไม่ห่างจากสภาพแวดล้อม เป็นเสน่ห์ที่ทำให้ผลงานของเขาใกล้เคียงและสามารถเข้าถึงได้ง่าย เนื้อหาในผลงานประติมากรรมของเขา เช่นในงานคนปี 2544 (2542) แม้นำเสนอความงามที่สมบูรณ์แบบแบบแผนกายวิภาค แต่ในขณะเดียวกันนำเสนอองค์ประกอบที่ไม่สมบูรณ์หรือมีความขัดแย้งบางอย่างที่สร้างประเด็นให้ชวนคิด ผลงานของเขามีลักษณะคล้ายการบันทึกเรื่องราว เขามักจะถ่ายทอดประสบการณ์ในชีวิตส่วนตัวผ่านประติมากรรมหลายชิ้น แต่ละชิ้นจากมุมมองที่ทั้งข้อสังเกตหรือคำถามในประสบการณ์นั้นอีกครั้ง

นพดลมีผลงานนิทรรศการเดี่ยวหลากหลายครั้ง และร่วมแสดงในงานนิทรรศการกลุ่มทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่นที่ ฮาวาย อิตาลี ออสเตรเลีย อินเดีย หรือสเปน ถึงแม้ผลงานโดยส่วนมากเป็นงานประติมากรรมที่อาศัยทักษะในการทำงานสูง แต่หลายครั้งเขายังนำเสนอภาพวาดและผลงานจิตรกรรมที่เต็มไปด้วยคุณภาพ เช่นในนิทรรศการเดี่ยว Vive testimonianza della mia memoria in Italia e Tailandia ในเมือง Cicano Sul Nava ในประเทศอิตาลี ในปี 2544 และ Trip Visual Daily ที่กรุงเทพฯ ในปี 2546

นอกเหนือจากงานแสดงกลุ่มและเดี่ยว นพดลได้รับทุนการศึกษาและเป็นศิลปินพำนักในต่างประเทศหลายครั้ง และยังได้รับเกียรติประวัติและรางวัลตั้งแต่ครั้งยังเป็นนักศึกษา เช่น รางวัลเหรียญทอง สาขาประติมากรรม ในการประกวดศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 46 ในปี 2543 และรางวัลเหรียญทองแดง ในการประกวดศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 44 ในปี 2541 เขาได้ทำงานสอนเป็นอาจารย์ที่คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ตั้งแต่ปี 2000 ถึงปี 2007 และเปลี่ยนมาเป็นอาจารย์ที่คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ ที่ซึ่งเขาทำงานสอนในภาควิชาประติมากรรม ปัจจุบันเขากำลังตำแหน่งรองคณบดีและทำงานศิลปะควบคู่อย่างต่อเนื่อง

NOPPADON VIROONCHATAPUN

Noppadon Viroonchatapun was born in 1970 in Thailand. He studied both his Bachelor's and Master's degrees in Silpakorn University in Bangkok where he specialized in sculpture and graduated in 1999. Then he spent a year studying marble carving technique under the scholarship from Italian government in Accademia di Belle Arti in Florence, Italy.

His work since early stage projects out with a strong realistic sense. His straightforward attitude towards human relationships or his imaginativeness that doesn't leave too far from reality makes his work direct and approachable. The content of his sculptures as in Human of 2001(1999), even though possess ideal anatomy but somehow suggest elements of imperfection or contradiction that arouse our curiosity. His work resembles his own journal or documentary as he often transfers his life experience to his three dimensional forms. It is however reflected from a view that reassesses or question that experience once again.

Noppadon Viroonchatapun has had several solo exhibitions and his works have been displayed in various group exhibitions in Thailand but also in for example Hawaii, Italy, Australia, India and Spain. While extremely skilled in traditional sculpting techniques he's presented drawings and paintings in solo exhibitions as well. In 2001 the "Vive testimonianza della mia memoria in Italia e Tailandia" in City of Cicano Sul Nava in Italy and in 2003 the "Trip Visual Daily" in Bangkok.

In addition, to many solo and group exhibitions, he received many awards since he was a student, for example the Silver Medal in the 42nd and the Gold Medal in the 46th National Art Exhibition in Bangkok for his sculptures. From 2000 to 2007 he was lecturer at Department of Applied Arts in Faculty of Decorative Arts in Silpakorn University. After that he switched to the Sculpture Department where he currently teaches. Today, he is a Deputy Dean and Lecturer at Department of Sculpture, Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, and still works as an artist continuously.

ปิติวรรณ สมไทย

ปิติวรรณ สมไทย เกิดที่กรุงเทพฯ ในปี 2510 จบการศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จาก คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เขาเป็นศิลปินที่ทำงานศิลปะทางด้านภาพพิมพ์ ประติมากรรม ศิลปะการจักวามอย่างต่อเนื่อง

ในระหว่างการทำงานทางด้านศิลปะในประเทศไทย ปิติวรรณใช้เวลาเข้าร่วมการประกวดและปฏิบัติการทางศิลปะโดยเป็นศิลปินพำนักในต่างประเทศอย่างสม่ำเสมอ เขาเข้าร่วมเป็นศิลปินในพำนักถึง 6 โครงการในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งจากแต่ละโครงการก็ได้นำมาซึ่งการพัฒนาทางความคิดมาจนถึง นิทรรศการ “ไม่เป็นไร” (2547) จัดขึ้นที่หอศิลป์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผลงานศิลปะของเขาหลายชิ้นมีรากฐานความคิดที่ลุ่มลึกในเชิงจิตวิญญาณแต่กลับมีขั้นตอนในการสร้างสรรค์คล้ายการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เหมือนเป็นเส้นทางการทำงานที่เต็มไปด้วยการตั้งสมมติฐานและผลผลิตในการสืบหาเหตุผล

ในปี 2543 เขาเข้าร่วมโครงการที่ Climemelice Castle ในกรุงปราก สาธารณรัฐเช็ก มีนิทรรศการเดี่ยว Monumental Sculpture-“A Transition of the relationship between living, feeling and body as an ending of life: static movable” และแสดงผลงานเดี่ยว “The Emotion Indicator” (2009) ที่ประเทศฮ่องกง นอกจากนี้เขายังเข้าร่วมโครงการในอีกหลากหลายประเทศ เช่น แดงผลงานในนิทรรศการเดี่ยวที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และนิทรรศการกลุ่มในประเทศจีน เนเธอร์แลนด์ อิตาลี อังกฤษ สเปน และแคนาดา

ในตลอดสาขาอาชีพ ปิติวรรณ สมไทย ได้รับเกียรติประวัติและรางวัลหลากหลายที่ก่อนจบการศึกษาได้เพียงปีเดียว เขาได้รับรางวัลชนะเลิศ ศิลปกรรมร่วมสมัยจากการประกวดของธนาคารกสิกรในปี 2534 และอีก 3 ปีต่อมาได้รับรางวัลชนะเลิศในการประกวดครั้งที่ 8 ของการประกวดศิลปกรรมของ โคชิบา และในปี 2544 ได้รับทุนเพื่อปฏิบัติงานศิลปะที่ The Vermont Centre Studio, Vermont ได้รับทุนจาก Asian Cultural Counsel Fellowship ในเมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา และได้รับทุนจาก the Asem Duo Fellowship ในปี 2551

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 ได้ทำงานเป็นอาจารย์ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการสายวิชาการ

Pitiwat Somthai

Pitiwat Somthai was born in 1967 in Bangkok, Thailand, and he studied his Bachelor's and Master's degrees in Silpakorn University. He specialized in graphic art and has been working in printmaking sculpture and installation continuously.

As in the same time of working in Thailand, Pitiwat has spent a good deal of time abroad and participating actively in various residencies and competitions. He's worked in six different residencies in USA where he, for example, started the thinking process that led to the “Mai Pen Rai” exhibition, organized at Bangkok University Gallery. His artwork is often rooted in spiritual thinking but contrastingly executed with process similar to scientific experiment suggesting that his artistic career must be filled with hypothesis and unpredicted results.

In 2000, he spent 2 months residency at the Climemelice Castle in Prague, Czech Republic, and held the solo exhibition -Monumental Sculpture-“A Transition of the relationship between living, feeling and body as an ending of life: static movable”. In addition to his own country and the residency places he's also had solo exhibitions in Hungary, and has taken part in group exhibitions in China, Netherlands, Italy, Britain, Spain and Canada.

Throughout his career Pitiwat Somthai has received many honours and awards. To mention some, he won the Grand Prize in Contemporary Art Exhibition organized by the Thai Farmers Bank in 1991 a year before he finished his Bachelor's degree. Three years later he was an award winner in the 8th Toshiba “Bring Good Things to Life” Art Competition, also in Bangkok. In 2001, he got Funded Residents for The Vermont Studio Center, Vermont, USA and 2003 Asian Cultural Counsel Fellowship in New York, USA. The latest was the Asem Duo Fellowship in 2008.

Since 1995, he has been teaching in the printmaking department of Faculty of Fine and Applied Arts in Burapha University where he currently is holding an Assistant Professor position.

พศุภณ์ กรณรัตนสุต

พศุภณ์ กรณรัตนสุต เกิดในปี 2514 ที่กรุงเทพฯ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จาก คณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากรในปี 2546 หลังจากนั้นได้ศึกษาต่อทางด้าน การแกะสลักหินอ่อนที่ Accademia di Belle Arte di Firenze เป็นเวลาถึง 8 เดือน ซึ่งที่นั่น เขาได้มีโอกาสจัดแสดงนิทรรศการเดี่ยวนอกสถานที่ Dissolveze (2547) ซึ่งเป็นผลงานศิลปะ การชักวางด้วยก้อนเจลลี่ ซึ่งปล่อยให้มีความเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา และเป็นที่น่าสนใจ ที่เขาเลือกใช้วัสดุที่ต่างจากหินอ่อนโดยสิ้นเชิง

หลังจากนั้นเขาได้เข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนที่ Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ก่อนกลับมาศึกษาต่อชั้นปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยศิลปากร จนสำเร็จในปี 2549 อีกปีต่อมาเขาได้เดินทางไปเข้าร่วมโครงการวิจัยที่ Slade School of Fine Art ที่ University College London และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทอีกครั้งที่ Goldsmiths College in University of London ในปี 2552

จากการใช้ชีวิตทั้งเพื่อการศึกษาหรือเข้าร่วมโครงการต่างแดน ทำให้ผลงานของเขาสะท้อน อิทธิพลที่สั่งสมมาจากหลากหลายแบบแผนความคิด และเมื่อผสมเข้ากับทักษะในการสร้างสรรค์ และความฉีกค้นหาในเชิงทดลอง สิ่งเหล่านี้ช่วยหล่อหลอมให้ผลงานของเขาเป็นประเด็นสื่อสาร ในระดับสากล ในผลงาน Meditation (2545) และ Stamp (2546) เขาสำรวจโลกภายในของจิต ในบทบาทที่เกี่ยวข้องกับโลกภายนอก เขาทำงานผ่านสื่อหลากหลายที่เอื้อกับการค้นหาค้นหาของเขา ที่มากขึ้นเรื่อยๆ ในการตามร่องรอยที่ซับซ้อนในโลกภายในและปฏิบัติของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม คุณสมบัติที่นำเสนอมุมที่ลึกในผลงานของเขา คือความสม่ำเสมอในการให้โอกาสคนดูเข้ามามีส่วนร่วม ซึ่งผลพลอยได้คือการเติมเต็มมิติที่ว่างในผลงานของเขาให้สมบูรณ์

พศุภณ์ได้รับเกียรติประวัติและรางวัลในหลากหลายที่ เช่น รางวัลเหรียญทองสาขาศิลปะจิตรกรรม จากการแข่งขันประกวดศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 47 ที่กรุงเทพฯ เขายังเป็นตัวแทนประเทศไทย ในโครงการ Iwamizawa International Sculpture Camp ที่เมือง Sapporo ประเทศญี่ปุ่น นอกเหนือจากนิทรรศการในประเทศไทยและโครงการต่างๆ เขายังได้แสดงผลงานในนิทรรศการเดี่ยว Meditation (2545) ที่เมือง Vermont ประเทศสหรัฐอเมริกา และมีนิทรรศการเดี่ยว Pay Attention (2552) ที่ กรุง London ประเทศอังกฤษ

ปัจจุบัน พศุภณ์ กรณรัตนสุต เป็นอาจารย์สอนที่ภาควิชาประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร ในกรุงเทพฯ และยังคงสร้างสรรค์ผลงานสะท้อนสภาวะเงื่อนไขของมนุษย์ออกมาอย่างต่อเนื่อง

PASUT KRANRATTANASUIT

Pasut Kranrattanasuit was born in 1971 in Bangkok, Thailand. He graduated as Bachelor of Fine Arts in Sculpture from Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts of Silpakorn University in 2003. He went to Italy under a scholarship to study marble carving in Accademia di Belle Arte di Firenze for 8 months. There he held an outdoor solo exhibition "Dissolveze", which interestingly enough was done by using gelatin jellies, a material that by all definitions is a complete opposite to marble.

After that he was in an exchange programme at Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts in Paris, France, before coming back to Thailand and finishing his Master's degree in Silpakorn University at 2006. In 2007 he again went abroad, this time to participate in Research Development Programme in Slade School of Fine Art, University College London and in 2009 did MFA Art Practice in Goldsmiths College in University of London.

With much of his time abroad, his series reflects influences he gathered from various places, adding up to an integration of his well-founded skills and an experimental concept that carries his work to a universal level. Many of his works, Meditation (2002), Stamp (2003), has a theme that explores inner world as a subjectivity to outer condition. Working relentlessly through various media, he explores hidden possibilities of the human mind. The most admirable quality in his work however, is the consistency in offering opportunity for viewers to participate, which in turn making his works to be wholly completed.

Among the awards and honours Pasut Kranrattanasuit has received is First Prize Gold Medal for sculpture in Forty-seventh National Exhibition of Art in National Art Gallery in Bangkok. He also represented Thailand in the 2000 Iwamizawa International Sculpture Camp in Sapporo, Japan. In addition to exhibitions in Thailand and residency places he's also had a solo exhibition in Vermont Studio Center in USA and has taken part in an exhibition in South Korea.

Currently Pasut Kranrattanasuit teaches in the Sculpture Department of Silpakorn University in Bangkok while his own artwork continues to explore human conditions.

ศุภฤกษ์ คณิตวรานันท์

ศุภฤกษ์ คณิตวรานันท์ เกิดที่กรุงเทพฯ ในปี 2515 จบการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโท จาก คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในปี 2544 เขาเริ่มทำงานทางด้านศิลปะสาขาจิตรกรรมมาอย่างต่อเนื่อง ผลงานในนิทรรศการเดี่ยวของเขาหลายครั้ง Abstract Metropolis (2545) Shadow and the City (2546), Urbanism (2547) มีความจากประเด็นของสังคมเมือง นำเสนอความเคลื่อนไหวของจิตใต้สำนึกผ่านรูปทรงที่เรียบง่าย สะท้อนการกลับไปมาระหว่างมุมมอง แฉงร่องรอยปะติดปะต่อของความคิดที่เขามีต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว

ในเส้นทางการทำงาน ผลงานของเขาได้พัฒนาสู่ความหลากหลายทั้งในเชิงความคิดและสื่อในการนำเสนอ เช่นใน Life as in Paradise (2550) เขาถ่ายทอดภูมิทัศน์ของเมืองจำลองผ่านพื้นที่ตามมิติแบบศิลปะการจิตรกรรม และขณะเดียวกันนำเสนอผลงานผ่านสื่ออย่างภาพยนตร์สั้น และวิดีโออาร์ต โดยภาพยนตร์สั้นของเขา Living on Sunday (2550) นำเสนอการเปลี่ยนแปลงลำดับของเวลาและสถานที่ บรรยายแง่มุมของชีวิตที่หลายรายละเอียดเป็นเพียงแค่แวบหนึ่งในช่วงเวลาภาพที่เคลื่อนไหวไปมาอย่างไม่มีจุดโฟกัสเป็นเอกลักษณ์ในผลงานวิดีโอของเขาหลายชิ้น สะท้อนการให้ความสำคัญกับทุกขณะของเหตุการณ์ และการเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกของส่วนประกอบต่างๆ อย่างไม่มีอนุกรม

ศุภฤกษ์เข้าร่วมโครงการเป็นศิลปินปฏิบัติการพำนักที่ Vermont Studio Center ในประเทศสหรัฐอเมริกาในปี 2545 และที่ HIVE CAMP Art Studio ในเมือง Cheongju ประเทศเกาหลีใต้ ในปี 2551 ผลงานของศุภฤกษ์จัดแสดงในหลายประเทศ ทั้งในประเทศอิตาลี กรีซ และสเปน เขาเข้าร่วมการประกวดในหลากหลายเวทีทั้งศิลปะและภาพยนตร์ ได้รับเกียรติประวัติหลากหลายที่ เช่น รางวัลชนะเลิศ ในการประกวดทางศิลปะกรรมของ Philip Morris ได้รับทุนจากมูลนิธิ Pollock-Krasner ในปี 2548-2549 จากเมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันเขาเป็นนักทำหนังและศิลปินอิสระ

SUPARIK KANITWARANUN

Suparirk Kanitwaranon was born in 1972 in Bangkok, Thailand, and obtained his Bachelor and Master degree in painting and graduated from the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts of Silpakorn University in 2001. He had several solo exhibitions, Abstract Metropolis (2004), Shadow and the City (2004), Urbanism (2004), surrounding the themes of urbanism interpreting the stream of consciousness through abstract forms. This series of artworks reflects a reciprocal of viewpoints and fragments of thoughts he has over surrounding.

Throughout his career, his work evolved into arrays of media. For example, in Life as in Paradise (2007) he depicts city landscape through aspect of art installation, and during the same time, he produced a series of short films narrating diverse of stories. His film, Living on Sunday (2007) dislocates sequence of time presenting fragments of life as randomness and repetition. That seems to be common features in many of his films, out of focus, disarray, and at times ambiguous image he presents, shifts importance from a predictable moment to any moments that repeatedly occurs without any logic or structures.

Suparirk has been in residencies in Vermont Studio Center, USA in 2002 and in HIVE CAMP Art Studio in Cheongju, South Korea in 2008. His works have also been on display in South Korea, Italy, Greece and Spain and he has participated in many competitions and video screenings. Among the awards he's received are the Winner in Thailand Art Award by Philip Morris and the Pollock-Krasner Foundation Grant 2005-2006 from New York, USA.

Currently he's working as an independent artist and filmmaker in Thailand.

ฉบับ สกสย

นิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัย

นิทรรศการเปิดแสดง:

29 เมษายน – 13 มิถุนายน 2553

ชั้น 7 หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

จัดโดย:

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

ศิลปิน

นพดล วิรุฬห์ชาติตะพาน

ปิติวรรัตน์ สมไทย

พศุภณ์ กรรณรัตน์สุตร

ศุภฤกษ์ คณิตวานันท์

ภัณฑารักษ์:

พิชญ์ สุภวานิช

ผู้ช่วยภัณฑารักษ์:

Laura Ahonen

บทความ:

กฤติยา ถาวรวงศ์

พิชญ์ สุภวานิช

เนื้อหาภาษาอังกฤษ:

Laura Ahonen

Tim Rasenberger

ออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์:

ณัฐพล บุญเผือก

ถ่ายภาพ:

อริศรา เจษฎาพงศ์ภักดี

ประสานงานนิทรรศการ:

อรทัย เปรมสูงเนิน

พิมพ์ที่:

บริษัท แพลนพรินท์ติ้ง จำกัด

Be Skeptical

A Thai Contemporary Art Exhibition

Date:

29 April – 13 June 2010

Gallery 7 Bangkok Art and Culture Centre

Organized by:

Bangkok Art and Culture Centre

Artists:

Noppadon Viroonchatapan

Pitiwat Somthai

Pasut Kranrattanasuit

Suparirk Kanitwaranun

Curator:

Pichaya Suphavanij

Assistant Curator:

Laura Ahonen

Text & Article:

Gridthiya Gaweewong

Pichaya Suphavanij

English Editor:

Laura Ahonen

Tim Rasenberger

Graphic Design:

Nutthapol Boonpueak

Photograph:

Arisara Jasadapongpukdee

Exhibition Coordination:

Orathai Pamsoongnern

Printing:

Plan Printing Co., Ltd.

กิตติกรรมประกาศ

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครและศิลปิน ขอขอบคุณเป็นอย่างสูง
ต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลายที่ได้ช่วยเหลือจนนิทรรศการครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

ศ. ดร. อภินันท์ โปษยานนท์

นิติกร กรัยวิเชียร

กฤติยา กาววิวงศ์

ผ.ศ. ดร.นันทชญา มหาพันธ์

ผ.ศ.พกามาศ สุวรรณนิภา

อ.อัมฤทธิ ชูสุวรรณ

อ.คงศักดิ์ กุลกลางดอน

บลินนัฏฐ์ ศิสวัสดิ์

กุลชาณัช เต็มประยูร

รัชดาพร ลาภะกุล

นุกูล แสงหา

ดุษฎิ จันทร์ศรีเกษร

กิตติพิชญ์ อารังวินิจัย

อภิชาติ เชื้อเซย

อลงกรณ์ ศรีประเสริฐ

รณรงค์ บุตรทองแก้ว

ครอบครัววิรุฬห์ชาติพะันธ์

ครอบครัวสมไทย

ครอบครัววรรณรัตนสูตร

ครอบครัวคณิตวรานันท์

บริษัท มาย ดีว่า จำกัด

นิตยสาร a day

นิสิตสาขาภาพพิมพ์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

และผู้ที่ไม่สามารถเอ่ยนามได้หมดทุกคน

Acknowledgements

Bangkok Art and Culture Centre and Artists would like to express sincere
gratitude to those who contributed to the realization of this exhibition

Thai Beverage Public Co., Ltd

Prof. Dr. Apinan Poshyananda

Nitikorn Kraivixian

Gridthiya Gaweewong

Assist. Prof. Dr. Nanchaya Mahakhan

Assist. Prof. Pakamas Suwannipa

Amrit Chusuwan

Kongsak Kulklangdon

Kulchanut Termprayul

Nalinnath Deesawasdi

Rachadaporn Laphakul

Nugool Swanghar

Dussadee Chunsrigaysorn

Kittipit Thamrongvinijchai

Apichat Churchiey

Alongkorn Sriprasert

Ronarong Buththongkaew

Viroonchatapun Family

Somthai Family

Kranrattanasuit Family

Kanitwaranun Family

My Diwa Co., Ltd

a day magazine

Students in Printmaking Department, Faculty of Fine and Applied Art,
Burapha University, and those who can't all mention.

บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

a day

